

HALKIN KURTULUŞU

5 Şubat 1979 | 500 kuruş | 146

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

■ BÜTÜN FAŞİST YASALAR İPTAL EDİLMELİDİR. HALK İÇİN SİYASİ DEMOKRASİ VE TAM ÖZGÜRLÜK

■ EMEKÇİ HALKIN YAŞAMA DÜZEYİ YÜKSELTİLMELİDİR ZORUNLU TÜKETİM MADDELERİNİN FİYATLARI DÜŞÜRÜLMELİDİR

Zam ve zulüm tedbirlerine hayır!

- 'Türkiye kendi kendini kurtarabilir' demagojisi arkasına gizlenerek, egemen sınıflar ve CHP reformistleri emekçi halka karşı yeni saldırı planları hazırlıyorlar
- Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısı yakında meclislerde görüşülmeye başlanacak
- Emekçi halkın sırtına yeni yükler bindiren Vergi Yasa Tasarısı Meclis gündeminde
- Temel tüketim maddeleri için yeni zam hazırlıkları yapılıyor
- Türk Lirasının değeri yeniden düşürülüyor

YAZISI 6. SAYFADA

GERİCİLİK BİR ADIM DAHA GERİLEDİ

İRAN HALKINI BEKLEYEN GÖREV: BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK BİR İRAN YARATMAK

...şah, sıkıyönetim, kanlı katliamlar, işkence ve cinayetler, ardından tatlı sözler ve Bahtiyar sonra yine tehdit ve katliam... Hiçbiri İran halkının devrim selini durduramadı. Amerikan emperyalizminin ve İran gericiliğinin şimdilik son umudu olan Bahtiyar hükümeti ve İran ordusu bu yiğit halkın mücadelesi kar

Dev.sa.6.sü.9'da

Gazetemiz 4. mücadele yılında

Gazetemiz elinizdeki 146. sayısı ile 3. mücadele yılını bitirerek 4. mücadele yılına girmektedir.

Geçen üç yıl içinde faşist diktatörlüğün her türlü engelini göğüsleyerek halkımıza ulaştık.

Bugün devrimci basın üzerindeki baskılar daha da yoğunlaşarak devam etmekte. HALKIN KURTULUŞU, çeşitli yollardan engellenmeye çalışılmaktadır.

Ama bu baskı ve engellemeler de başarıya ulaşamayacaktır.

Çünkü gazetemizin sahibi işçi sınıfı ve emekçi halktır.

Onun için devrimci basın susmayacak, susturulamayacaktır, halkın kurtuluşu engellenemeyecektir.

İSTANBUL SIKIYÖNETİM KOMUTANLIĞI 9 BİN GAZETEMİZE EL KOYDU

- DEVRİMCİ BASIN SUSMAYACAK.
- HALKIN KURTULUŞU'NU EN GENİŞ KİTLELERE YAYALIM

Sıkıyönetimin gazetemiz üzerindeki baskıları ve engelleme çabaları devam etmektedir.

Geçtiğimiz hafta sonunda gazetemizin 145. sayısının 9 bin adedine İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığının emriyle Birinci Şube polisleri tarafından Yeşilköy Hava Limanı Kargosunda el kon-

Dev.sa.6.sü.6'da

HALKIN KURTULUŞU

Baskılar sökmeyecek, çünkü...

Faşist diktatörlüğün resmi ve sivil güçleri baskılarla, yasaklamalarla, cinayet katliamlarla her şeyi halledeceklerini, emekçi halkı baskı altına alacaklarını, egemen sınıflar ve emperyalistler için dikensiz bir gül bahçesi yaratabileceklerini zannediyorlar.

Bunun için de saldırı ve katliamları günden güne artırıyorlar, işçi grevlerini yasaklıyorlar, demokratik kitle örgütlerini kapatarak emekçi halk kitlelerinin kazanılmış haklarını ortadan kaldırıyorlar, yeni zamlar yapmaya, emekçi halkın sırtına yeni yükler bindirmeye hazırlanıyorlar, devrimci basını yasaklayarak her türlü muhalefeti yok etmeye çalışıyorlar.

Ama bunların hepsi boşuna.

Baskının olduğu her yerde mücadele de vardır, etki her zaman bir tepki ile birlikte

Dev.sa.6.sü.?'de

ABDİ İPEKÇİ'NİN KATLEDİLMESİNİ ŞİDDETLE LANETLİYORUZ

Milliyet Gazetesi Genel Yayın Müdürü ve Başyazarı Abdi İpekçi 1 Şubat'ta faşist katillerce katledildi.

Bu katliam, sivil faşist cinayet mangalarının cinayet ve saldırılarını

Dev.sa.6.sü.6'da

Herkes fişleniyor

Günlük gazetelerin yazdığına göre bundan böyle herkese "milli" bir numara verilecek. Gerekçesi de resmi dairelerdeki işlerin daha çabuk görülmesini sağlamakmış. Bürokratik engellerin ve karışıklıkların önüne geçmekmiş.

Herkese "milli" bir numara verilmesinin resmi gerekçesi böyle, ama gerçek gerekçesi böyle değil. Egemen sınıflar bu tip uygulamalara hep baskı ve terörün arttığı koşullarda, sıkıyönetim koşulları

Dev.sa.6.sü.4'de

SIKIYÖNETİM KİME KARŞI?

GEÇTİĞİMİZ BİR HAFTA İÇİNDE:

1. Kitap toplamalar sürdürülüyor. Daha önceki hafta İstanbul Yurt-Da'da bulunan kitaplara el konulmasından sonra, geçtiğimiz hafta içinde de Ankara Sıkıyönetim Komutanlığının emriyle Türkiye ve Ortadoğu Amme İdaresi Enstitüsünde arama yapan polis, birçok kitap, dergi ve gazetelere el koydu. Bazı öğretim üyeleri gözaltına alındı.

2. Birçok sıkıyönetim komutanlığı bazı dergi ve gazetelerin sıkıyönetim illerine girmesini yasakladı. Gazetemizin 145. sayısının 9 bin adedine İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığının emriyle el kondu.

3. Sıkıyönetim Mahkemelerinde başlayan duruşmalar sürüyor.

4. Arama ve baskından devam ediyor. Bazı gecekondu bölgelerinde silah araması adı altında aramalar yapılıyor. Birçok anti-faşist ve emekçi gözaltına alınıyor.

Wells Fargo Olayının tartışması sürerken

Sanayi Bakanı emperyalist sermayeye yeni davetiyeler çıkarıyor

- KOMPRADOR BURJUVAZİ TUSİAD KONGRESİNDE İSTEKLERİNİ DİLE GETİRDİ: ZAM YAPILSIN, TL'NİN DEĞERİ DÜŞÜRÜLSÜN, GREVLER YASAKLANSIN, KAPILAR EMPERYALİST SERMAYEYE DAHA ÇOK AÇILSIN...

Emperyalist sermayenin emekçi halkımızı iliklerine kadar sömürmesi için yeni kapıların açıldığı şu günlerde, emperyalizmin temsilcileri komprador burjuvalar 26 Ocak günü İstanbul'da TÜSİAD Kongresinde biraraya geldiler. Kongreye katılan reformist CHP hükümetinin temsilcisine yeni taleplerini ve şartlarını bir bir sundular. O da bütün istekleri yerine getireceklerini ve şartlarını kabul ettiklerini açıkladı.

Dev.sa.6.sü.4'de

Revizyonizmin emperyalizme uşaklık ruhu

Egemen sınıfların, sıkıyönetim koşulları altında ve CHP reformist hükümeti eliyle emperyalistlere yeni kapılar aç-

Dev.sa.6.sü.6'da

Carter - Deng kucaklaştı

dünya halklarına karşı yeni bir gerici birlik

YAZISI 2. SAYFADA

Ecevit'in Libya gezisi

NABZA GÖRE ŞERBET

- EMPERYALİSTLERİN ÖNÜNDE HER SEFERİNDE KIRK TAKLA ATAN ECEVİT, LİBYA GEZİSİ SIRASINDA BOL BOL "ANTİ-EMPERYALİST" NUTUKLAR ATTI.

Amerika, Norveç, Almanya gezilerinden sonra Ecevit son olarak Libya'yı da ziyaret etti. Leyleği havada görmüş gibi durmadan dolaşıp duran Ecevit, her gezisinde de bulunduğu yerin durumuna göre yeni giysilere bürünmekte, her ülkede nabza göre şerbet vermektedir.

Batılı emperyalistlerin temsil edildiği her platformda Türkiye'nin batıyla olan ortak tarihi bağlarından söz eden, Türkiye'nin her zaman emperyalistlerin yanında ola-

Dev.sa.6.sü.3'de

İŞÇİ SINIFI ÜZERİNDEKİ BASKILARA SON!

Sıkıyönetim komutanları ile birlikte

Hükümet işçi grevlerini yasaklıyor

- BAKANLAR KURULU, ET VE BALIK KURUMU GENEL MÜDÜRLÜĞÜNE BAĞLI 29 İŞYERİNDEKİ GREV KARARINI 30 GÜN SÜRE İLE ERTELEDİ

Bir taraftan sıkıyönetim komutanlıkları çeşitli illerde işçi grevlerini yasaklar ve devam etmekte olan işçi grevlerini kaldırırken ve bu konuda patronlara güvence verirken, bir taraftan CHP reformist hükümeti "milli güvenlik" vb. sahte gerekçelerle başlamakta olan veya devam etmekte olan işçi grevlerini yasaklamakta, ertelemektedir.

CHP reformistleri, en son olarak Et ve Balık Kurumu Genel Müdürlüğüne bağlı 29 işyerindeki grev kararını "yurt sağlığı ve milli güvenlik" gerekçesiyle 30 gün süreyle ertelediler. Daha birçok grev kararını da ertelemeye hazırlanıyor.

Dev.sa.6.sü.4'de

Bugün sürmekte olan grevlerden bir görünüş.

AEG-ETİ İŞÇİLERİ DİRENİŞTE

- 55 İŞYERİNDE İŞÇİLERİN GREVİ SÜRÜYOR

İzmit-Gebze'deki AEG-ETİ Fabrikasında çalışan 800 işçi patronun 5 işçi arkadaşı işten atması üzerine direnişe geçmişlerdir. Gece vardiyasında çalışan işçiler işi durdurarak atılan işçilerin geri alınmasını istemişlerdir.

Direnişçi işçiler, patronun işten çıkardığı iş-

Dev.sa.6.sü.6'da

MÜCADELE DURMAYACAK

Dün "Toplumsal Anlaşma", işçi çıkarmalar, işçi ücretlerini dondurma derken, bugün sıkıyönetime gelindi.

Sıkıyönetim ilan edilmesi ile birlikte işçi sınıfı üzerindeki sömürü ve baskı daha artmaya, işten çıkmalar yoğunlaşmaya, işçi sınıfının kazanılmış hakları yok edilmeye başlandı. Patronlar silah

Dev.sa.6.sü.1'de

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ ve EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN

Çin'de burjuvazi servetlerinin tamamına kavuştu

Çin'in yeni revizyonistleri karşı-devrimci faaliyetlerini pervasızca sürdürüyorlar. Son olarak 24 Ocak günü Hong Kong'da yayınlanan iki gazete burjuvazinin Kültür İhtilali sırasında el konan mülk, banka mevduatı ve diğer değerli mallarının kendilerine iade edildiği haberini vermiştir. Aynı haber Şanghay'da yayınlanan ve Çin yönetiminin resmi görüşlerini yansıttığı bilinen bir gazete tarafından da doğrulanmıştır. Ayrıca Çin Haberler Ajansı 'milli burjuvazinin' para, mal ve mülklerine el konulmasının anayasaya aykırı olduğunu bildirmiştir.

Bilindiği gibi ÇKP, 1949 yılında Çin'de iktidarı ele geçirdikten sonra 1956 yılına kadar milli kapitalizmin gelişimini desteklemiş ve milli burjuvaziye karşı, onu ortadan kaldıracak bir siyaset izlememişti. Ancak 1956 yılında demokratik devrimin tamamlandığı ilan edilmiş ve Çin'in sosyalist devrim sürecine girdiği açıklanmıştı. Bu tarihten sonra da milli burjuvazinin elindeki tesisler halk mülkiyetine geçirilmişti. Ama sosyalist devrimin ilanından sonra da milli burjuvazi bankalarda ve çeşitli yatırımlarda bulunan sermayesi karşılığında % 5 ve daha fazla faiz almaya devam etmiş; bunların bir kısmı da eskiden beri sahip oldukları imtiyazlarla kendi tesislerinin başına yönetici olarak atanmışlardı. 1966 Kültür Devrimine kadar burjuvazinin Çin'deki durumunda herhangi başka bir değişiklik olmamıştı. Bu tarihte Kızıl Muhafızların önderliği ile kapitalistlerin mal ve servetlerine el konmuş, daha sonra da bu resmi bir uygulama haline getirilmişti. Aynı şekilde resmen üzerlerinde taşıdıkları bütün imtiyazlar da geri alınmıştı. Şimdi Çin'deki yeni revizyonist burjuvazi sınıf kardeşlerinin ellerinden tutmuş olmaktadırlar.

Çin devriminin zaferinden 30 yıl sonra eski tipte burjuvazinin servetlerinin kendilerine iadesi Çin'deki yeni revizyonist yönetimin bundan sonraki hedeflerini de daha açık biçimde ortaya sermektedir.

SERVETLERİN İADESİNİN YANINDA İTİBARLARIN İADESİ

Eski tipte burjuvazinin mal, servet ve sermayelerinin kendilerine iadelerinden sonra aynı günlerde Kültür Devrimi sırasında itibarları geri alınmış üç revizyonist elebaşının itibarları da kendilerine iade edilmiştir. Kısa bir süre önce Kültür Devrimi sırasında tasfiye edilen birçok kişinin eski görevlerine atandıkları ve yeniden imtiyaz kazandıkları bilinmekteydi. Ancak ocak ayı sonunda iade-i itibar yapılan kişiler doğrudan doğruya Kültür Devriminin birinci dereceden hedefleriydi. Bunlar Çin'in Kruşçev'i olarak anılan Liu Sao-şi'nin karısı, Pekin Belediye Başkanı ve Merkez Komitesi Üyesi Pen Çen ve Eski Başbakan Yardımcısı Lu Ting-yi'dir. Bu kişiler, Kültür Devrimi sırasında tasfiye edilen birçok revizyonist elebaşı ile birlikte Pekin Halk Sarayında yapılan bir baloya katılmışlar ve Çin'in bugünkü yöneticileri tarafından kabul edilmişlerdir. İtibarları iade edilen bu revizyonistlerden hepsi Kültür Devrimi sırasında yargılanmışlar ve kapitalist yolcular olarak suçlanarak cezalandırılmışlardı. Bunların arasında Liu Şao-şi'nin karısı da bulunuyordu.

Çin'in Kruşçev'i olarak anılan Liu Şao-şi'nin öldüğü için bu toplantıya katılamadığı da açıklanmıştır. Ancak Liu Şao-şi'nin karısının bu iade-i itibar balosuna çağrılması aynı zamanda eski başbakan Liu Şao-şi'nin de itibarının iade edildiği anlamına gelmektedir.

YENİ KAPİTALİST UYGULAMALAR

Yeni Çin yönetiminin siyasi alanda karşı-devrimci uygulamalarının yanı sıra ekonomik hayatta da kapitalist uygulamanın hızla adımları atılmaktadır. Çin 'Komünist' Partisinin resmi yayın organı Halkın Günlüğü gazetesinin bildirdiğine göre, ücret ve maaş tabloları değiştirilmektedir. Yeni uygulama ile ücretler arasındaki farklar artırılmaktadır. Daha önce Çin'de 8 basamaklı bir ücret sistemi uygulanmaktaydı ve ücretler arasında büyük uçurumlar yoktu.

Getirilen son uygulama ile birlikte ücretler arasındaki farkların artırılmasının yanı sıra ücretlerde tavan sınırlaması da kaldırılmıştır. Bu karara göre işletmeler, çalışanlara istedikleri miktarda ücret verebileceklerdir.

Ayrıca ücret sistemindeki yeni uygulama tarım ve sanayide maddi teşvik unsurunu büyük ölçüde artırmıştır. Kültür Devrimi sırasında kaldırılan maddi teşvik uygulaması, Deng Siao-ping'in iktidara yeniden oturmasıyla birlikte tekrar uygulamaya konmuştu. Yeni karar, işletmelerin işçilere özel prim verebilmesinin sınırlarını daha da genişletmektedir.

ZAİRE NASIL KURTULDU?

Geçtiğimiz günlerde günlük basının dış haberler sayfalarında yer alan Zaire kaynaklı küçük bir haber belki de birçok okuyucunun gözünden kaçtı. Küçük ama önemli olan haber, geçtiğimiz yılın bahar aylarında Zaire'de gelişen siyasi olayların kaçınılmaz sonunu vurguluyordu.

Bütün dünya ajanslarının geçtiği habere göre Zaire ekonomisi tümüyle batılı emperyalist ülkelerin uzmanlarının eline bırakıldı. Türkiye'de yatak odaları dahil girmedik yer bırakmayan IMF, Zaire ekonomisinin tümünü Batılı emperyalist ülkelerin doğrudan müdahalesi ile denetimi altına aldı. Devletin tüm ekonomik kurumları ve çeşitli işletmelerin yönetimi özellikle Avrupalı emperyalistlerin yönetimine devredildi. Bu karara göre Maliye Bakanlığı Fransız uzmanları, Gümrük İdareleri Belçikalılar tarafından yönetilecek. Özellikle zarar etmekte olan kamu kuruluşları da IMF'nin ve Zaire ekonomisini avucunun içine alan bir uluslararası konsorsiyumun uzmanları tarafından denetlenecek ve yönetilecekler.

Bilindiği gibi Zaire, 1960'da batılı emperyalistlerin desteğinde gerçekleşen bir darbe sonucu devlet bağımsızlığını kazandıktan kısa bir süre sonra yeniden emperyalist batının egemenlik alanı içine girmişti. Özellikle CIA'nın 1965'de Mobutu'yu işbaşına getirmek için düzenlediği askeri darbe bu ülkeyi bütünüyle Amerikan emperyalizminin etki alanı içine sokmuştu. Çok zengin doğal kaynaklara sahip olan Zaire'nin tüm zenginlikleri başta Amerikan tekelleri olmak üzere batılı emperyalistlerin denetimi altındaydı.

Geçtiğimiz bahar aylarında Sovyetler Birliği her dönem emperyalistlere paralı askeri güç sağlayan Katanga Jandarmalarını satın almış ve Afrika'da bulunan Küba askerlerinin yardımıyla Zaire'nin Şaba bölgesini işgal ettirmeye ve böylece bu ülkedeki Amerikan hegemonyasını ve diğer batılı emperyalist ülkelerin denetimini kırmaya çalışarak boşalan yere kendi tahtını kurmayı hedeflemişti.

Bu olaylar üzerine başta Amerika olmak üzere Fransa, Belçika ve İngiltere, Zaire'ye doğrudan müdahale ettiler. 1750 kişilik bir Belçika paraşütçü birliği Şaba eyaletine indirildi. Avrupa'daki Amerikan hava indirme birlikleri Zaire'nin çeşitli bölgelerine asker yığdı. İngiliz askeri uçaklarının taşdığı askeri güçler Zaire'nin komşusu Zambia'da tertibat aldı ve Fransızların Zaire'nin iç bölgelerinde sürdürdükleri askeri harekata destek oldular. Carter batılıların ortaklaşa gerçekleştirdikleri bu askeri harekatın gerekçesini "Amerikanın çıkarlarını korumak" diye açıkladı.

Başta Çin revizyonistleri olmak üzere "Üç Dünyacı revizyonistlerin uluslararası korosu açıkça iki süper devlet arasındaki bir hegemonya çatışması olan bu olayda doğrudan doğruya batılı emperyalistlerin yanında saf tuttular. Amerika, Belçika ve Fransa tarafından gerçekleştirilen askeri müdahaleyi alkışladılar. Batılı emperyalistlerin Zaire'yi "kurtarmak" için askeri müdahalede bulunduklarını iddia ettiler. Belçikalı "Üç Dünyacı"lar Kolvezi'ye yapılan müdahalenin çok olumlu olduğunu söylediler.

İçinde Zaire'nin komünist hareketi Kinşasa Kongosu İhtilalci Marksist Partisi de olan uluslararası komünist hareket ise iki emperyalist blok arasında süren bu mücadelenin iki güç açısından da emperyalist bir yağma savaşı olduğunu belirtti ve yağmacılıkta iki emperyalist mihrakın da birbirinden daha iyi olmadığını söyledi. Uluslararası komünist hareketin gelişen olaylar karşısındaki tutumu Zaire'ye müdahale eden tüm güçlere karşı mücadele edilmesi yönündeydi ve zaten Kinşasa Kongosu İhtilalci Mark-

Dev.sa.6.sü.7'de

Carter-Deng kucaklaştı

DÜNYA HALKLARINA KARŞI YENİ BİR GERİCİ BİRLİK

Carter ve Deng Siao-ping'in Washington'da kucaklaşmasıyla birlikte Amerika-Çin ittifakının katettiği yola yeni bir kilometre taşı daha kondu. Aralık ayı içinde yapılan resmi açıklamalardan sonra 1 Ocak'ta başlayan resmi diplomatik ilişkilerin hemen ardından yapılan bu görüşme uluslararası siyasette yeni bir dönemin başlangıcıdır.

KİMSEYİ ŞAŞIRTMAYAN BİR GELİŞME

Yeni Çin yönetiminin revizyonist şeflerinden Deng'in Washington'a yaptığı ziyaretle süren gelişmeler uluslararası siyaseti yakından izleyenleri elbette ki pek şaşırtmadı. Her ne kadar dış görünüşüyle aralık ayı içinde yapılan resmi açıklamalardan sonra yalnızca birkaç haftaya sıkıştırılan bu gelişmeler gerçekte sekiz yıl geriye uzanmaktadır.

1971'de ABD Dışişleri Bakanı Kissinger'in temmuz ayı içinde Pekin'e yaptığı ziyaretle başlayan ilk ilişkiler aynı ay içinde Nixon'ın Çin'i yakın bir gelecekte ziyaret edeceğine dair bir açıklamayla gelişmişti.

1972 yılının şubat ayı içinde de Nixon'ın Çin ziyareti gerçekleşmiş ve bu vesileyle 1949 yılından beri askıya alınmış olan Çin-ABD ilişkilerinde de yeni bir dönüm noktası olan ünlü Şanghay Bildirisi imzalanmıştı. Vietnam, Kamboçya, ve Laos gibi Günaydoğu Asya ülkelerine yönelen Amerikan saldırısının büyük bir hızla tırmandırıldığı günlere rastlayan bu ziyaret sırasında Çin [illegible] da ilk kez Amerikan emperyalizmine karşı yumuşak bir dil kullanıldığı görülüyordu.

ABD-Çin ilişkileri 1973 yılında iki ülkenin başkentlerinde irtibat görevlilerinin atanmasıyla yeni bir döneme girdi. Resmi bir statüleri olmayan bu görevliler, gerçekte büyükelçilik işlevi görüyorlar ve iki ülke arasındaki ilişkileri gayrirısmi yollarla sürdürüyorlardı.

1974 yılı içinde ilk kez Deng Siao-ping Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda "Üç Dünya Teorisi"ni açıklayarak Amerikan emperyalistleriyle, Çinli revizyonistlerin ortaklaşa geliştirdikleri ilişkilere Çin yönetimi açısından teorik bir kılıf bulmaya çalıştı. Aynı yıl Çin tarafı, Amerikan Cumhurbaşkanının değişmesi dolayısıyla yeni yönetimin kendilerine karşı izlemeyi düşündüğü tutumu ölçmek için yeni başkan Gerald Ford'u Pekin'e davet etti. 1975 yılının kasım ayı içinde de bu çağrıya cevap veren Ford Pekin'i ziyaret eden ikinci ABD Cumhurbaşkanı oldu.

Carter'in başkan seçilmesiyle birlikte Çin-ABD ilişkilerindeki gelişmeler daha da hızlandı. Carter yönetimi Mart 1977 de Washington ile Pekin arasında diplomatik ilişkilerin kurulması için görüşmeler yapıldığını açıkladı. Aynı yılın ağustos ayında yeni yönetimin Dışişleri Bakanı Vance Çin'i ziyaret etti ve Çin yöneticileri ile Tayvan üzerine pazarlığa oturdu. Geride bıraktığımız yılın aralık ayı ortalarında ise Carter ve Hua Guo-feng'in Washington ve Pekin'de aynı anda yaptıkları ortak açıklama ile iki ülke arasında resmi ilişkilerin 1 Ocak 1979 tarihinden itibaren başlayacağı belirtildi.

Bütün bunlar sıradan diplomatik ilişkiler olsaydı elbette ki hiç kimse için bir sorun yoktu. Ancak özellikle Çin'de son birkaç yıl içindeki gelişmeler ve öte yanda süper devletler arasındaki ilişkilerin aldığı yeni boyutlar bütün bunların alelade işlerden olmadığını açığa çıkarmış oldu.

Dünya devrimine karşı birleşen eller.

DÜNYA HALKLARINI KÖLELİĞE MAHKUM ETMEYE ÇALIŞAN BİR BİRLİK

Çin ile ABD arasındaki son gelişmelerle birlikte "yasallaşan" ittifak her şeyden önce başında ABD'nin bulunduğu emperyalist batı blokunun sömürgeci ve yeni-sömürgeci dünya sistemlerinin korunması üzerinde varılan bir anlaşma temelinde yükseldi. Özellikle Amerikan emperyalizminin İkinci Dünya Savaşından bu yana kurduğu yeni-sömürgeci imparatorluğundan elinde kalmışlarının korunması üzerinde varılan anlaşma, yeni resmi ittifakın belli başlı şartlarından birini oluşturdu.

Elbette yeni Çin revizyonistleri, Amerikalı dostlarını iyiniyetlerine inandırabilmek amacıyla çok şaklabanlıklar yapmak zorunda kaldılar. Her şey den önce ulusal kurtuluş hareketlerinin ve uluslararası proletaryanın devrimci eylemini bastırmaya yönelik "Üç Dünya Teorisi" proletaryanın ve halkların önünün karartmayı hedeflediği ölçüde Çin'in ABD'ye verdiği siyasi bir teminat niteliğini de taşıyordu.

Yeni ittifakın dünya halklarının ulusal kurtuluş ve devrim mücadelelerini hedef alan bir birlik olacağını tahmin etmek için falcı olmaya gerek yok. Yalnızca son birkaç yılın uluslararası olaylarına bakmak bile bu gerici birliğin kime ve neye karşı kurulduğunu ispatlamaya yetecektir. İran halkı, faşist Şah rejimine karşı ayağa kalktığı ve ABD emperyalistlerinin İran'daki çıkarlarını nasıl koruyacaklarını düşünmeye başladıkları günlerde Çin revizyonist yönetiminin milyonlarca İran emekçisinin devrimci eylemini, "üç-beş baldırıçıplak" diye nitelendirmesi bile bu ikili ittifakın ortak silahlarını nereye yöneltecekle-rini göstermektedir.

Son yıllarda gelişen hangi olayda Çin revizyonistleri ABD emperyalistlerinin yanında saf tutmaktan çekinmişlerdir. Carter, Sedat ve Begin başta Filistin halkı olmak üzere bütün Arap halklarına karşı komplolar kurarken Çin revizyonistleri bu hain planların yanında yer almak için bir an bile tereddüt etmemişler ve Cenevre Konferansı vb. girişimleri desteklemişlerdi. Yine aynı şekilde son bir yıl içinde Güneydoğu Asya, Zaire ve dünyanın çeşitli bölgelerinde süren her çatışmada Çin revizyonistleri Amerikan emperyalistlerinin etekleri altında onları desteklemek için koşuşup durmuşlardır.

Evet, ABD-Çin ittifakı her şeyden önce dünya halklarına karşı, ulusal kurtuluş savaşlarına karşı, dünya proleter devrimine karşı kurulmuş bir birliktir.

KARŞILIKLI GERİCİ ÇIKARLARA CEVAP VEREN BİR BİRLİK

ABD-Çin ittifakının en önemli yönlerinden birinin halklara karşı kurulmuş bir birlik olduğu gerçeğinin yalnızca bir kısmıdır. Bu ittifak, aynı zamanda iki gerici mihrakın çeşitli çıkarlarına ve ihtiyaçlarına da cevap vermektedir.

Bunların en önemlilerinden biri hiç şüphesiz yeni birliğin Amerikan emperyalizminin saldırı ve savaş siyasetine yardımcı olacağıdır. Amerika, Çin revizyonistlerini Rus sosyal-emperyalizmine karşı yürüttüğü hegemonya mücadelesinde görevlendirerek kendi kampı içine alacak ve dünyanın yeniden paylaşılması amacıyla çıkabilecek yeni ve muhtemel bir savaşta Çin'i ileri karakol olarak kullanacaktır. Ancak böyle bir mücadelenin aracı olmak Çin'in emperyalist emellerine de uygun düşmektedir. Dünyanın yeniden paylaşılması sırasında Çin revizyonistleri çaplarına göre kendileri için özel parçalar koparma sevdasına kapılmışlardır. Oysa Çin, şimdi ABD'nin eteği altında dolaşmakta ve yağmacılar arasında süren mücadeleye çok geç katıldığı için yalnızca haydutların ağızlarına tıkıştırdıklarına bakıp yutkunmaktadır.

İkinci olarak bu anlaşma elbette ki Amerikan emperyalistlerinin çıkarlarına 800 milyonluk bir pazarın açılmış olmasıyla büyük bir cevap vermektedir. Amerika, Çin'in geniş pazarına büyük avantajlarla girmektedir. Diğer emperyalistler daha pazarlığa yeni başlamışken ABD burada çoktan tezgahını kurmuştur. Daha Deng Siao-ping ABD'ye varmadan 280 bin şişe Coca-Cola Çin"e varmış bulunmaktadır. Amerikan tekelleri yeni mallar ve yatırımlar için de milyarlarca dolarlık siparişlerini ceplerine koymuşlardır.

Bu ittifakın üçüncü yönü Çin'in kapitalist gelişmesine hizmet etmesinde yatmaktadır. Çin'in revizyonist yöneticileri 21. yüzyıla üçüncü bir süper devlet olarak girme emellerini bu birlik sayesinde hayata geçirebileceklerini ummaktadırlar. Şimdiden bu yönde atılan adımlar revizyonist yönetimin umutlarının boşa çıkmadığını göstermektedir. Çin'e akan emperyalist sermaye milyarlarca doları bulmuştur. Aynı şekilde yeni teknoloji transferi de gün geçtikçe artmaktadır. Bu ittifakın yayılma emelleri içindeki Çin'in ihtiyaçlarına askeri açıdan cevap verdiği de gerçektir. Her ne kadar Amerikan emperyalistleri şimdilik Sovyetler ile girdikleri uzlaşma sonucu Çin'e doğrudan doğruya silah ve diğer askeri malzemeleri vermiyorlarsa da diğer NATO ülkelerine yaktıkları yeşil ışık sonucu batılı emperyalistlerin ürettiği çok miktarda silah ve askeri malzeme Çin'e akmaya başlamıştır.

Çin revizyonizminin uluslararası şakşakçılarının bu yeni birliği Çin yönetiminin devrimci siyasetinin zaferi olarak göstermeye çabalamaları boşunadır. Bu ittifakın dünya halkları için yeni bir tehdit, dünya barışı için yeni bir tehlike ve dünya devrimine karşı yönelmiş yeni bir saldırı cephesi olduğu apaçıktır. Ama gericiliğin sevinçle ellerini ovuşturmaları boşunadır; halklar bu belayı da defedeceklerdir.

MARKSİST-LENİNİST HAREKET BÜTÜN DÜNYADA BÜYÜYOR, GÜÇLENİYOR

4. Olağan Kongre, Alman proletaryasının birleşik, bağımsız ve sosyalist bir Almanya uğrundaki mücadelesini güçlendirdi.

KPD/ML'nin 4. KONGRESİ YAPILDI

Alman proletaryasının öncüsü KPD/ML Aralık ayı ortasında 4. Olağan Kongresini yaptı. Partinin kuruluşunun 10. yıldönümünün arifesinde 16-18 Aralık tarihlerinde Hamburg'da toplanan 4. Kongre partinin Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde birliğinin ve proleter enternasyonalizmine bağlılığının güçlü bir göstergesi oldu.

Kongreye Partinin gençlik örgütü "Kızıl Muhafız" delegasyonu da katıldı. Ayrıca birçok kardeş partinin delegasyonları da kongrede hazır bulundular.

Kongrede 3. Kongrede seçilmiş olan 4. Merkez Komitesinin faaliyet raporu Ernst Aust yoldaş tarafından okundu. Raporda, partinin 3. Kongreden bu yana gelişimi, partinin çeşitli alanlarda düştüğü hata ve zaaflar, Almanya'daki sınıf mücadelesinin yönü, sanayi proletaryası içinde partinin etkinliği ile gençlik, kadınlar ve aydınlar içinde çalışmanın durumu açıklandı.

Emperyalizm, özellikle iki süper devlet ve yeni bir süper devlet olma yolundaki Çin sosyal-emperyalizminin dünya halkları için taşıdığı tehlikeyi vurgulayan Merkez Komitesi Raporu, bireysel terörizmin işçi sınıfı hareketine verdiği zararı da belirtti.

Kongrede Merkez Komitesinin önerilerinin yanı sıra çok sayıda delegenin birçok sorun üzerinde getirdiği öneriler de tartışıldı. Kongrede 800'den fazla konuşma yapıldı ve 4. Kongre şu kararları aldı: 1. Çağımızın özellikleri değişmemiştir. Çağımız hâlâ "emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır". Partinin teorik temeli Marksizm-Leninizmdir. 2. Partinin acil görevleri şunlardır: Sol sekterizme karşı mücadele, parti kadrolarının ideolojik düzeyinin yükseltilmesi, Partinin bolşevik örgütlenmesinin geliştirilmesi, alt ve orta kademe parti örgütlerinin insiyatiflerinin geliştirilmesi, Partinin sınıf bileşiminin proleterleştirilmesinin sürdürülmesi, 1979 yılının Stalin yılı olarak kabul edilmesi.

Kongre partinin Doğu Almanya kolunun raporunu da kabul etti ve burada yürütülen mücadele konusunda da bir dizi karar aldı. Yüzde doksanı proleterlerden oluşan 5. Merkez Komitesi ve Yeni Merkezi Kontrol Komisyonunun seçimiyle Kongre çalışmalarını tamamladı.

Merkez Komitesinin yaptığı ilk toplantıda da Siyasi Büro, Merkez Komitesi Sekreterliği seçimleri yapıldı. MK Sekreterliğinin başkanlığına yeniden Ernst Aust yoldaş getirildi.

KPD/ML'nin 10. KURULUŞ YILDÖNÜMÜ KUTLANDI

- KUTLAMA TÖRENLERİNE TÜRKİYE'DEN DE TDKP-İÖ DELEGASYONUNUN KATILDIĞI BİLDİRİLİYOR

KPD/M-L'nin 4. Kongresinin başarıyla tamamlanmasından iki hafta sonra Almanya'nın çeşitli şehirlerinde Partinin kuruluşunun 10. yıldönümü düzenlenen toplantılarla kutlandı. KPD/M-L 31 Aralık 1968'de Almanya'nın Hamburg kentinde kurulmuştu.

İspanya, Türkiye, Portekiz, İtalya, Fransa, Danimarka, Britanya, Şili, İran ve diğer ülkelerden kardeş parti ve örgütlerin delegasyonları da bu toplantılara katıldılar. Hamburg, Essen, Frankfurt, Nürnberg ve Batı Berlin'de yapılan toplantılarda, KPD'nin 1918'de kuruluşundan bu yana verdiği mücadele ve Alman komünist hareketinin tarihi anlatıldı. Alman proletaryasının ölümsüz önderleri, R.Luxemburg, K.Liebknecht ve E.Thalman'ın mücadeleleri ve anıları bir kez daha tazelendi.

Bu toplantılar, proleter enternasyonalizminin pekiştiği bir yer oldu. Kardeş parti ve örgütler adına yapılan konuşmalarda çeşitli ülkelerde süren mücadelenin deneyleri aktarıldı. Tüm konuşmacılar, dünya devrimi için mücadele azimlerini bir kez daha haykırdılar.

KPD/M-L'nin ajitasyon-propaganda gruplarının düzenlediği gösteriler ilgiyle izlendi. Ayrıca çeşitli şehirlerde Türkiyeli folklor grubunun yaptığı gösteriler de 10. yıl toplantılarında coşkuyla karşılandı.

DEVRİMCİLER PARTİ BAYRAĞI ALTINDA TOPLANIYOR

Hizip'ten

İZMİR'DEN BİR İŞÇİ:

1977 yılında proleter devrimci hareketi bölmeye çabalayan revizyonist hizip hareketi içinde yer aldım ve onun karşı-devrimci pratiğine ben de katıldım.

Proleter devrimci hareketin hızla yükseldiği, Marksist-Leninist siyasi-ideolojik çizginin oluşturulmaya çalışıldığı bir dönemde proletarya hareketine katılmış olan revizyonist unsurlar, proleter devrimci çizginin olgunlaştığı ve kendi varlık şartlarının ortadan kalktığını gördükleri bir anda çıkış yollarını proleter devrimci hareketi parçalamakta gördüler. Onlar proletarya hareketinin en küçük zaaf ve hatalarını büyüterek, propagandalarının özünü yalan ve iftira üzerine dayandırarak eski grup ruhunu diriltmeye çalıştılar ve tasfiyeciliğe yöneldiler. Bu çabaları sırasında kullandıkları bütün yöntemler burjuva bir niteliğe sahipti ve doğrudan doğruya burjuva amaçlara hizmet ediyordu.

Muhalefet adı altında bir kaşık suda kopardıkları fırtına sonunda ortaya yıkıcılıktan başka hiçbir şey çıkmadı. Onlar hiçbir zaman kendi saflarında bir birlik sağlayamadılar. Varlıkları başından itibaren hiziplerin birliği biçiminde sürdü ve kısa zamanda parçalandı. Sonuçta onların işin başındaki birliklerinin de yalnızca proletarya hareketine karşı düşmanlık temelinde bir birlik olduğu ortaya çıktı.

Hizipçiler, Marksizmi yeniden keşfetmeye yöneldiler. Her türlü kargaşalıktan tekkelerini büyütmek için yararlanmaya çalıştılar. Bu amaçla yalan propagandayı temel silahları olarak kullandılar ve herkese bol keseden kariyer dağıttılar. Etkileyebildikleri herkese proleter devrimci harekete karşı düşmanlığı öğrettiler ve Marksizm-Leninizm ve devrime karşı sistemli bir güvensizlik duygusu yaydılar. Bu nedenle bu saflara hasbelkader katılmış çok sayıda insan, sonuçta burjuvazinin saflarına iltica etti.

Hizipçi şeflerin en temel günahlarından biri de sınıf mücadelesini tatil ederek çok sayıda devrimcinin mücadeleden kopmalarına neden olmalarıdır. Onların revizyonist "Üç Dünya Teorisi"ni reddetmeleri de yalnızca görünüşteydi ve iyi niyetli devrimcileri peşlerinden sürüklemeyi hedefliyordu. Gerçekte onların dağarcığı yalnızca oportünizmin dağarcığıdır. Yoksa "Üç Dünya Teorisi"ni reddetmeleri ile kendi çöplüklerinde bulunan diğer revizyonist tezlerini birarada bulunması nasıl açıklanabilir?

Hizipçi şeflerin yönetimindeki hareket, her geçen gün yıkıma doğru sürüklenirken, öte yanda proleter devrimci hareket saflarını sıklaştırarak işçi sınıfının öncüsü olmaya layık bir hareket olduğunu dosta düşmana kabul ettirdi. Türkiye proletaryasının devrimci hareketi uluslararası komünist hareketin çizgisine sıkıca sarılarak oportünizme ve revizyonizme karşı mücadele içinde Türkiye proletaryasının devrimci programını inşa etti ve bütün devrimcilerin aynı çatı altında toplanmasını sağlayacak büyük bir mücadele yürüttü.

Bütün devrimcilerin önünde gelişen bu olaylara ve hayatın dayattığı gerçeklere gözleri kapamak yalnızca burjuvazinin işine yarayabilir ve Türkiye proletaryasını öncüsüz bırakmaya hizmet edebilir.

Bugün Marksizm-Leninizme inanan, mücadeleye omuz vermek isteyen bütün insanlar için tutulacak tek yol, Parti Bayrağı altında birleşmektir.

İZMİR'DEN
DEVRİMCİ BİR İŞÇİ

Devrimci Derleniş'den

KONYA'DAN BİR ÖĞRENCİ:

Sosyalizme ilk ilgi duyduğum dönemde Devrimci Derleniş grubundan Hikmet Kıvılcımlıcı unsurlarla ilişki kurduğumdan dolayı uzun bir süre Devrimci Derleniş dergisinin savunduğu görüşlerin safında yer aldım.

Bugün bu saflarda yer aldığım sürece devrime değil, karşı-devrime hizmet ettiğimi kavramış durumdayım. Proletaryanın ve halkın çıkarları ve devrim davasıyla hiçbir ilgisi olmayan bu küçük tekkenin kırk yılı aşkın bir süreden beri cuntacı ve darbeci bir siyasi çizginin temsilcileri olduğunu gördüm.

Devrimcileri bir çatı altında toplamak için sözde "Anarşi yok, büyük derleniş" şiarını ortaya atanlar bugün kendi içlerinde kırk parçaya bölünmüş durumdadırlar. Kıvılcımlıcı müridlerini dahi birleştiremeyenler utanmadan bütün devrimcileri birleştirmekten söz edebilmektedirler.

Kıvılcımlı Marksizm-Leninizminin abc'si olan ordu ve devlet meselelerinde dahi en pespaye burjuva tahlilleri rahatlıkla öne sürebilmiş, Türkiye devriminin yolunu "devrimci" ordunun darbesine bağlamıştır.

Kıvılcımlıcı görüşler, proletarya partisinin örgütlenme ilkelerini de ondalık kesir hesapları içinde iğdiş etmişlerdir. Kıvılcımlı müridlerinin bütün parçacıkları gibi Devrimci Derleniş grubu da henüz proletaryanın azami ve asgari programını ortaya çıkarmış değildir.

Milli mesele konusunda Devrimci Derleniş grubunun şeflerine tabandan bir soru sorulduğunda verdikleri cevap, onların gerçek durumlarını ve niteliklerini ortaya sermesi bakımından ilginçtir. Şefler milli mesele konusundaki Kıvılcımlıcı görüşlerin Almanya'da bulunan bir Vatan Partilinin elinde olduğunu, bu kişinin bu konudaki görüşleri kimseye vermediğini, bu nedenle de ellerinde bulunmadığını söylemektedirler. Kısacası bu beyler Marksizmin genel ilkelerine ve ülkemizin somut şartlarına uygun bir program ortaya koymaktan, hatta bunun için çaba sarfetmekten bile acizdirler. Onların kafalarında peygamber niteliğinde olan Kıvılcımlı'nın görüşlerinden başka hiçbir şey doğru değildir. Bu nedenle de milli mesele konusunda yeni bir görüş getirilemez, ancak var olan ve halen Almanya'da bulunan eski bir müridin elinde bulunan belgeleri ele geçirmek gerekir. Bu baylara göre eğer Türkiye'de Hikmet Kıvılcımlı gibi bir kişi doğmamış olsaydı, Marksizm bile bu ülkeye giremezdi. Bütün bu görüşlerin baştanaşağı dogmatizm olduğu, Marksizmi bir peygamber öğretisi düzeyine dönüştürdüğü açıktır.

Bu gerçekleri kavradıktan sonra Devrimci Derleniş tekkesinin saflarını terk ettim. Proleter devrimci hareket gerçekleri görmemde ve Marksizmi kavramadı bana yardımcı oldu. Türkiye devrimini zafere ulaştırmanın ilk adımı Parti Bayrağı altında toplanmaktır.

PARTİ DÜŞMANI TEKKELERİN KADERİ

Ülkemizin işçi sınıfı hareketi son dört yıl içinde büyük bir karmaşa ve saflaşma dönemi yaşadı. Hemen hemen her siyasi hareket, parti ve grup bu kargaşa ve saflaşmadan nasibini aldı. Gruplar bölündüler, tekrar birleştiler ve yine parçalandılar. Elbette ki bu karmaşa ülkemize zembille inmedi. Uluslararası işçi sınıfı hareketi içindeki büyük mücadelenin geç ama güçlü etkilerinin bir sonucu olarak ortaya çıktı.

Marksizm-Leninizm ile modern revizyonizm arasında süren mücadele ve saflaşma maceracılık ve Troçkizme karşı yürütülen kısa ama zorlu bir mücadele ile devam etti. Son iki yılın siyasi yaşamına ise revizyonizmin yeni bir biçimi olan "Üç Dünyacı" sapmaya karşı yürütülen mücadele damgasını vurdu. Her mücadele arınma ve yeni saflaşmaları beraberinde getirdi. Uluslararası planda gelişen sert mücadele ve ayrışma kadar ülkemizdeki sınıf mücadelesinin hızla yükselmesi de bu karmaşayı giderek artıran bir etki yaptı. Çünkü mücadelenin her dönemeci yeni ve doğru taktikler ve siyasetlere ihtiyaç duydu. Sağlam bir ideolojik temele sahip olmayan bütün gruplar bu dönemeçlerin her birinde yeniden sallandılar ve parçalandılar. Siyasi depremlerin ardından yeniden grupların, tekkelerin inşası gündeme geldi; harçsız, tuğlasız binalar inşa edilmeye çalışıldı. Elbette bunlar da ilk sallanmada ayakta duramadılar.

1978: SAFLAŞMA YILI

1978 yılı bu açıdan gelişmelerin çok hızlandığı bir dönem oldu. Parçalanma ve bölünmeler daha önce benzeri görülmemiş bir biçimde arttı. Her şeyden önce Marksizmle revizyonizm arasında yıllardır bir ortayol arayıp da bulamayanlar bu gelişmelerin karşısında tutunamadılar. KURTULUŞ ve DEVRİMCİ YOL gibi ortayolculuğun kaşarlanmış çizgileri, geçtiğimiz yıl içinde büyük bölünmelere uğradılar. Bu gelişme ortayolcu diğer hareketleri de etkilediği gibi milliyetçi Kürt hareketleri de bu etki alanının dışına çıkamadılar. Onlar da revizyonizmle Marksizm arasında bölündü ya da parçalanmanın ilk işaretlerini verdiler.

"Üç Dünyacı" yeni revizyonizm ile Marksizm arasındaki mücadele de bu yıl içinde hızla keskinleşti ve iki mihrak arasında orta bir yol arayanlar için yeni çözülmelerin yaşandığı bir dönem oldu. Marksizmle yeni revizyonizm arasında süren fırtınalı mücadelede etkilenmeden durabileceklerini düşünenler bir kez daha yanıldıklarını anladılar. Sözde "Üç Dünyacı" revizyonizme karşı bir tutum aldığını söyleyip de ideolojik ve siyasi çizgilerini bu sapmanın etkilerinden kurtaramayanlar büyük kargaşalık içine düştüler.

Örneğin HALKIN YOLU bu gelişmenin ibret verici bir örneğidir. Onlar bir kez tam ortadan bölünmekle ve eski şeflerin tümüyle TİKP çetesine katılmasıyla sonuçlanan mücadeleden gereken dersleri çıkarmadılar ve bu büyük parçalanmadan sonra doğrudan doğruya bunun devamı olan yeni parçalanmalara uğradılar. Bugünlerde bir kez daha tam ortadan karpuz gibi bölünmüş bulunuyorlar. Sağlam bir ideolojik hattan yoksun oluşları her siyasi dönemeçte HALKIN YOLU gibi hareketleri yeni bölünmelere uğratıyor. Onların oportünist tutumları sürdüğü müddetçe de bu parçalanma aynı biçimde devam edecektir.

HALKIN BİRLİĞİ vb. grupların başlarından geçen serüvenler de aynı türdendir. Onlar da bütün parti düşmanı tekkelerin kaçınılmaz kaderini paylaşıyorlar ve durmadan parçalanıyorlar. Artık bu çevrelerdeki gelişme "amipleri" hatırlatmaktadır. Bölünmeyi yeni bölünmeler takip etmekte ve ana parçadan kopan her grup yeniden parçalanmaktadır. Bilindiği gibi Halkın Birliği yakın bir süre önce bölünmüş ve Devrimci Halkın Birliği adı ile yeni bir grup doğmuştu. Bugünlerde gelen haberler bu iki grup içinde yeniden parçalanmaların olduğunu ve muhtemelen "Süper Devrimci Halkın Birliği" adıyla yeni grupların doğacağını göstermektedir.

Bazıları ise uluslararası komünist hareketi eleştirme adı altında ve yeni saflaşmada ilginç bir ara akım oluşturma yolunda çabalar sarfetmektedirler. Bunların geleceği de diğerlerinden pek farklı olmayacaktır. Daha şimdiden bunun belirtileri açık seçik görülmektedir. Devrimci Halkın Birliği ve Partizan gibi hareketlerin içindeki kaynaşmalar bunların ilk işaretleridir. Yine bilindiği gibi bu tekkelerden çok sayıda devrimci, proletarya hareketine doğru yönelmiş bulunmaktadır.

Bu parçalanma süreci dışında kalabilen tek hareket proletaryanın devrimci hareketi oldu. Parçalanma, bölünme ve zayıflama yerine, proleter devrimci harekete damgasını vuran gelişme ve güçlenmedir. Özellikle son bir yıl içinde proleter devrimci hareket büyük atılımlar yapmış ve yüzlerce devrimciyi aynı saflarda birleştirmiş ve Marksizm düşmanlarına karşı kalıcı zaferler elde etmiştir. Parçalanma ve dağılma ve yeniden saflaşma yılı olarak nitelenen 1978'de proleter devrimci hareketin gelişip güçlenmesinin nedeni nedir?

MEYVASI OLMAYAN AĞAÇ TAŞLANIR MI?

Proletarya hareketinin gelişmesine gözlerini kapatanlar ve bu gelişmeyi görmek istemeyenler olduğu bilinmektedir. Bu gelişmenin gerçekte olmadığını, "reklamcılığı" gözleri kamaştırdığını iddia edenler olduğu gibi, proleter devrimci hareketin ideolojik-siyasi çizgisine yamalı bohça diye saldıranlar da vardır. Hatta küçücük tekkelerin şefleri daha da ileri giderek bu gelişmeyi bütünüyle reddetmekte "devrimcilerin Halkın Kurtuluşu saflarında toplanma eğilimi olmadığını" bile iddia etmektedirler. Bazıları daha dün kırk parçaya bölündüklerine bakmadan kendi tekkelerinin hızla geliştiğini dahi söyleyebilmektedirler.

Hayat, bütün bu iddiaların gerçeklerle taban tabana zıt olduğunu gösteriyor. En başta bu tekkelerin ve şeflerinin tutumu bunun en açık kanıtıdır, Bu şefler çok uzun bir süredir proleter devrimci hareketi kendilerine baş düşman olarak seçmişlerdir. Sabah akşam proletarya hareketine küfür yağdırmakta, dergilerinin sayfalarını bu küfürlerle doldurmaktadırlar. Peki, madem ki Halkın Kurtuluşu beş para etmez yamalı bohça niteliğinde bir siyasi çizgiye sahiptir ve bu hareketin gelişmesi denen şeyin ardında yalnızca "reklam" vardır, o halde proletarya hareketine karşı yönelen ve tekke şeflerinden kaynaklanan bu saldırgan tutumun kaynağı nedir? Hiç meyvası olmayan ağacın taşlandığı görülmüş şey midir?

Gelişmeleri dikkatli bir gözle incelemeye bile gerek yoktur. Kaşarlanmış tekke şeflerinden yeni bir tekke kurmak için dergi çıkarmaya karar verenlere kadar küçüklü-büyüklü bütün şefler yayınlarının sayfalarını proletarya hareketine karşı saldırganlık ve düşmanlıkla dolu makalelere ayırmışlardır. Kendilerine "kültür cephesi yaratacağım" diye mütevazi(!) bir hedef çizenler bile şimdi bu modaya uymuş gözükmektedirler.

Elbette Halkın Kurtuluşu'na saldırı bir burjuva modası değildir. Temelde yatan neden gerçekten proletarya hareketinin güçlenmesi ve tekkelerin, tekke şeflerinin hayatiyetini tehlikeye sokmasıdır.

Proleter devrimci hareketin gelişip güçlenmesi kimsenin inkar edemeyeceği bir gerçektir. Bunun maddi temelleri, onun devrim ve parti davasını gerçekten büyük bir inatla savunmasında yatmaktadır. Proleter devrimci hareket, bütün sapmalara karşı Marksizm-Leninizmi savunmuş ve onu ülkenin somut şartlarına uygulamıştır. Proletarya hareketinin güçlenmesinde temel etken, her dönemeçte yeniden sarsılmayan bir siyasi programa sahip olmasıdır. Proleter devrimci hareketin teorik temeli, siyasi ve ideolojik hattı elbette ki tekkelerin günübirlik tespit edilmiş siyasetlerinden farklıdır. İşte bu nedenle özellikle son bir yıl içindeki gelişmeler tekkelerin yıkımını getirirken proletarya hareketine güç katmıştır.

Proleter devrimci hareketin gelişip güçlenmesinin gerçekte tekke şeflerinin de gözünü açacak delilleri ortada durmaktadır. Bu sayfalarda yayınlanan yüzlerce devrimcinin özeleştirisi ve açıklamaları bunlardan biridir. Ama bazıları bunlara da birer kulp takmayı alışkanlık haline getirmişlerdir. Yalnızca şu kadarını belirtelim ki elinizde tuttuğunuz gazetenin tiraji son bir yıl içinde yaklaşık iki kat artmış bulunmaktadır. Herhalde bu bile bazı şeyleri açıklamaya yetecektir.

TEKKELER VE ŞEFLER

Proleter devrimci hareket, geçen yılın başından bu yana ortada duran grupları 'tekke' ve bunların önderlerini 'şef' diye nitelendiriyor. Bu elbette salt bir adlandırmadan öte siyasi bir tutumdur. Proleter devrimciler uzun bir süre birleşik bir partinin yaratılması ve devrimcilerin birliğinin sağlanması için bu gruplara çeşitli çağrılarda bulunmuş, güçlerin ortak bir temel üzerinde birleştirilmesinin gerekliliğinin ve bunun için şartların olgunluğunu belirtmişlerdir. Ama aldıkları cevap ya galiz bir küfür olmuş, ya da bütün çağrılar cevapsız bırakılmıştır.

Bu tutumun tekkelerinin tepelerine kurulmuş olan padişah tahtlarının kıskançlıkla korunmasından doğduğu kısa bir süre içinde ortaya çıkmıştır. Derebeyliklerinin tehlikeye girdiğini gören şefler, proleter devrimcilerin bu devrimci tutumlarını ve önerilerini ellerinin tersiyle itmişlerdir. Onların bütün çabalarının yalnızca küçük tekkelerini yaşatmak olduğu apaçık ortadadır. Bu tekkelerin şefleri kimseyle birleşmemek için pek çok konuda ortaya atılmış olan onlarca görüşe rağmen, hiçbirine benzememek ve böylece ayrı kalmak için meşru bir zemin yaratmak için eczacı tartısıyla her görüşü sözde ölçüp biçmekte ve çok orjinal görüşlerle ortaya atılıvermektedirler.

Bu tutumun daha kaba bir örneği Halkın Yolu'nun gelişimidir. Eski şeflerin TİKP'ye ilticalarının üzerinden hemen hemen bir yıl geçmesine rağmen şefler yeni sayılabilecek tek bir görüş ortaya çıkarmış değillerdir. Eski görüşlerinin hangilerini savunup, hangilerini reddettikleri bile belli değildir. 20 sayıdır çıkan "devrimci" ibareli dergilerinde "Yaşasın, Kahrolsun" edebiyatı dışında hiç bir şey yoktur. Peki bu yeni şefleri Halkın Yolu tekkesini ayakta tutmaya yönelten nedir? Bu çaba için hangi haklı ve meşru gerekçe vardır?

Şimdi bazıları bizim, tekkeleri ve şefleri hedef alan siyasetimizi "grupçuluk" diye nitelendiriyorlar. D.Halkın Birliği, Güney, Partizan vb. dergilerde artık sık sık bu suçlamaya hedef olduğumuz görülmektedir. "Grupçuluk" suçlamasının yöneltilmesinin başlıca nedeni şu ortada duran tekkelerin şefleri ile pazarlığı reddetmemiz, tabandan birliği savunmamız ve şeflerin tasfiyesini amaçlamamızdır. Bu suçlamaların hedefi yaşanmış bir süreci geri getirmek ve devrimcilere sonu çıkmaz olan bir yolu yeniden yürütmektir. Ama bu çabalar iflas etmeye mahkumdur. Artık birlik ve parti konusunda Türkiye devrimci hareketi dönülmez bir yola girmiştir.

TABANDAKİ DEVRİMCİLER PARTİ VE BİRLİK RUHUYLA DOLUDUR

Proleter devrimci hareket, uzun bir süredir tabandan birliği esas alıyor. Zaten binlerce devrimci, birlik ve proletarya partisinin özlemi ile doludur. Proleter devrimci hareketin tabandaki devrimcilere yönelik çağrısı iflah olmaz şeflerin bütün çabalarına rağmen cevapsız kalmamış ve bütün devrimci çevrelerde yankı bulmuştur. Şeflerin korktukları hızla başlarına gelmektedir. Tekkelerin temelleri çatırdamaktadır.

Tarihi misyonlarını proletarya hareketine karşı düşmanlık olarak belirleyenler ve tekkelerinin sonsuza dek yaşayacaklarını zannedenler kaderlerini de böylece kendi elleri ile çizmiş olmaktadırlar. Şefler özellikle son dört yılın olaylarından ders çıkarmadılar. Tekkecilikte ve ortayolculukta ısrar ettiler. Kendi kariyerist emelleri ve çıkarları için yüzlerce devrimcinin mücadeleden kopmasına neden oldular. Burjuvazinin saldırıları karşısında devrimcilerin tek tek savaşmalarına ve zayıf düşmelerine neden, şeflerin bencilce düşünceleridir.

Bütün devrimcileri bir kez daha uyarıyoruz. Uluslararası durum ve ülkemizde burjuvazinin sınıfa ve halka karşı saldırılarını yönelttiği yeni şartlarda birlik ihtiyacı artık bir an bile geciktirilmeyecek bir noktaya gelmiştir. Şeflerin ördüğü duvarları yıkalım. Türkiyeli proleter devrimcileri, şeflerin çizdiği dar, grupçu hedeflerden, bencilce tespit edilmiş küçük işlerden çok daha büyük görevler bekliyor.

Aydınlık-TİKP'den

KARS-POSOF'TAN BİR DEVRİMCİ:

Ben bir süre öncesine kadar Adana'da Aydınlık saflarında yer aldım. Ancak bu çizginin karşı-devrimci yüzünü kavrıyorum ve bu saflardan ayrılıyorum.

Adana'da TİKP saflarında mücadele ederken tanıdığım Oktay ve Faysal yoldaşların bu karşı-devrimci çete tarafından katli bu safları terk etmem için bana ilk uyarıyı yapmıştı. TİKP'li hainler tarafından öldürülen bu iki devrimci gencin mücadelesi ve yaşantıları bütün devrimcilere örnek olacak nitelikteydi. Oysa TİKP'li şeflerin ellerinde oyuncak haline gelmiş olan katiller iki devrimci genci sözde devrimci amaçlar uğruna öldürdüklerini söylüyorlardı.

Cinayete kadar varan TİKP çizgisinin ardından revizyonist, karşı-devrimci bir temel çıkmaktadır. "Üç Dünya Teorisi"nin gerici özü TİKP çizgisinin her noktasında yansımıştır.

Öte yandan yeni revizyonizmin uluslararası temsilcilerinin çeşitli konulardaki siyasetleri bu noktada benim ve benim gibi devrimcilerin gözlerinin açılmasına hizmet etmiştir. ÇKP yöneticilerinin kırk yıllık revizyonist Tito'ya "yoldaş" demeleri, daha sonra İran halkının olduğu kadar bütün Ortadoğu ülkelerinin halklarının can düşmanı Şah ile kadeh tokuşturmaları yeni revizyonizmin gerçek niteliğini çok kısa sürede herkesin gözünde açığa çıkarmıştır.

Aydınlık-TİKP saflarında bulunan tüm dürüst insanları bu karşı-devrim akımını terk etmeye, yükselen Parti Bayrağı altında toplanmaya çağırıyorum.

KONYA-EREĞLİ'DEN BİR ÖĞRENCİ:

Bir süre önce halkın ve işçi sınıfının mücadelesine katıldığımı zannederek Aydınlık-TİKP saflarında mücadele vermeye başladım. Ancak kısa bir süre içinde bu çetenin karşı-devrimci emellerinin bir aleti haline geldiğimi farkettim. Bu süre içinde devrimci çalışma adı altında bütün yaptıklarımız faşist çetelerle ortak toplantılar düzenlemek, okullarda faşist milislerin daha rahat bir biçimde katliamlarını sürdürebilmelerine izin veren bir siyasetin savunuculuğunu yapmak ve devrimcilere, yurtseverlere ve proleter devrimcilere karşı düşmanca bir siyaset izlemekti.

TİKP şefleri 45 milyonun birliği siyasetinin savunuculuğunu yaparak nasıl bir halk düşmanı çete olduğunu hiçbir açıklamaya gerek olmayacak biçimde ortaya koymuşlardır.

Aydınlık-TİKP revizyonistlerinin ilham kaynağı yeni revizyonizmin uluslararası planda oynadığı karşı-devrimci rol de bu siyasi çizginin gerici özünü ortaya sermesi açısından ibret vericidir. Çinli revizyonistlerin İran halkının devrimci mücadelesinin şahlandığı bir dönemde İran halkının yeminli düşmanı Şah'ı açıkça desteklemeleri dünya halklarının devrimci atılımları karşısında yeni revizyonistlerin tuttukları yolun nereye vardığını açık-seçik göstermektedir.

TİKP revizyonistleri her ne kadar şimdi İran halkının mücadelesini destekler görünüyorlarsa da gerçekte onlar bu yaz sonunda Hua Guo-feng'in İran gezisi sırasında Şah'a verdiği desteği can-ı gönülden alkışlamışlardır ve şimdi de Şah'ın İran'dan ayrılmasından büyük üzüntü duymaktadırlar. Onlar uluslararası planda önemli bir müttefiklerinin ortadan kalkmasından son derece üzülmüşlerdir.

TİKP çetesinin kaderi gericiliğin kaderi ile birdir. Onların sonu da tarihin çöplüğü olacaktır.

Devrimci Yol'dan

ANKARA'DAN İKİ DEVRİMCİ ÖĞRENCİ:

Biz Ankara'da öğrenimini sürdüren iki öğrenciyiz. Uzun bir süredir Devrimci Yol saflarında mücadele ediyor ve devrime ve sınıfa hizmet ettiğimizi düşünüyorduk. Ancak bugüne kadarki pratiğimiz içinde Devrimci Yol çizgisinin her dönem bölünmeye ve dağılmaya mahkum ortayolcu bir çizgi olduğunu kavradık.

Devrimci Yol dergisinde savunulan düşünceler, Sovyetler Birliği'nde revizyonist bir diktatörlük ten söz ediyor ama bugüne kadar kendileri dahi bunun nasıl bir şey olduğunu, hangi sınıf karakterine sahip olduğunu ve bu diktatörlüğün hangi sınıfların menfaatlerine hizmet ettiği konusunda bir çözüm getirebilmiş değillerdir. Gerçekte bu örnek, Devrimci Yol önderlerinin kafa bulanıklığını belirtmek ve ortayolcu çözümlemelerini göstermek açısından ilginçtir.

Devrimci Yol dergisinin savunduğu görüşlere hangi yandan bakılırsa bakılsın ilk olarak bütün konularda bu çizgiye revizyonizmin teorik malzemesinin damgasını vurduğu ve bunların Troçkizmle kaynaştıkları görülebilir. Örneğin onlar ülkemizdeki bütün revizyonistler gibi demokratik devrimin özünün toprak devrimi olduğunu inkar etmekte ve bu tahlilleri ile toprak devriminin emperyalizm çağında burjuvazi tarafından yerine getirildiğini ve böylece bu çağda burjuvazinin hâlâ demokratik nitelikteki bir devrimi sürdürebilecek ilerici niteliklere sahip olduğunu söyleyebilmektedirler.

Devrimde öncünün rolü ve proletarya partisinin bileşimi konusundaki görüşleri de Troçkizmin çöplüğünden aldıkları malzemenin iyi bir örneğidir. Onlar bu konudaki görüşleri ile proletaryanın bir sınıf olarak devrimdeki önder rolünü reddediyorlar ve bunun yerine bir avuç aydının gücünü geçiriyorlar. Devrimin yolu hakkındaki görüşleri de bütünüyle Troçkizmin iradeci bakış açısını yansıtmaktadır.

Devrimci Yol önderleri zaten bugüne kadar hiçbir zaman esas olarak siyasi ve ideolojik çizginin belirleyici önemine değer vermemişler ve kafa sayısını her zaman ön plana çıkarmışlardır. Ancak bu geçtiğimiz günlerde de açıkça ortaya çıktığı gibi her zaman dağılmaya ve bölünmeye mahkum kof bir kalabalıktır ve esas olarak bir irade birliğinden yoksundur. Devrimin temel meselelerinden olan ittifaklar siyasetinde bile zaman ve yere göre değişen, hatta aynı yer ve zaman süreci içinde bile çeşitli biçimler alan siyasi çizgileri bu irade birliğinin olmadığının en iyi kanıtıdır. Onlar kısa vadeli hesaplar uğruna bir gün revizyonistlerin yanına koşmakta, ertesi gün proleter devrimcilerle beraber adım atmaktadırlar.

Devrimci Yol'un siyasi çizgisi tekkeci, bölücü ve hotzotçu bir "devrimci" tip yaratmıştır. Örneğin biz ve çevremizdeki çok sayıda devrimci genç proletarya hareketinin saflarına katıldığımızda, bizim diğer devrimcileri etkilememiz için saldırıya ve kuvvete başvurdular, bazı arkadaşları dövdüler ama elbette ki hiçbir devrimciyi bu metotları ile devrimci saflara katılmalarını engelleyemediler. Bütün devrimciler er geç Parti Bayrağı saflarında toplanacaktır.

İşçi sınıfımız kurtuluşunun kapitalizmin tasfiyesiyle, sömürüsüz ve sınıfsız toplumun gerçekleşmesiyle olacağını kavrayarak bu yolda mücadeleye atılmaktadır.

● İŞ KANUNU'NDA YAPILMAK İSTENEN DEĞİŞİKLİK BURJUVAZİYE YENİ BİR HİZMETTİR

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU SOSYALİZMDEDİR

- KIDEM TAZMİNATI İŞÇİ SINIFINA SALDIRI UNSURU HALİNE GETİRİLİYOR
- KIDEM TAZMİNATI BİR FONDA BİRİKTİRİLEREK BURJUVAZİYE KREDİ OLARAK VERİLİYOR
- SENDİKA AĞALARI SAHTE DEMEÇLER ARKASINDA BURJUVAZİYLE EL ELE YÜRÜYOR

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının işçi sınıfı ve diğer halk güçleri üzerindeki baskı ve sömürüleri giderek yoğunlaşmaktadır. Egemen sınıflar içine düştükleri bunalımın tüm yükünü emekçi halka yüklemek için her yönteme başvurmaktadırlar. Son olarak CHP eliyle ilan edilen sıkıyönetim koşullarından da faydalanarak işçi sınıfına yönelik saldırılarına hız verdiler. Bundan önceki sıkıyönetim dönemlerinden de hatırlanacağı gibi, burjuvazinin işçi sınıfına yönelik saldırıları sıkıyönetimlerle beraber daha da azgınlaşmaktadır.

Sıkıyönetim komutanlarının işçi grevlerini ve direnişlerini yasakladığı veya izne bağladığı, işçilerin işten atılmalarının yoğunluk kazandığı, yeni saldırı ve baskı yasalarının ivedi olarak meclislerden geçirilmeye çalışıldığı günümüzde, CHP reformistlerinin demagojileri de iyice arttı.

Egemen sınıfların, işçi sınıfı ve emekçi halka yönelik saldırıları arttıkça, CHP reformistlerinin halkı uyutmak, mücadeleyi pasifleştirmek ve yapılan saldırıları işçi sınıfı lehine göstermek yolundaki demagojileri de artıyor.

Burjuvazi ve toprak ağalarının CHP eliyle uygulamaya soktuğu sıkıyönetimin kitle mücadelelerine yönelik saldırısı, gene burjuvazinin CHP reformistleri eliyle uygulamaya sokmaya çalıştıkları baskı yasaları ile paralel yürüyor.

Bu baskı yasalarından biri olan iş yasasında CHP reformisleri, sözümona işçiden yana pozlar takınarak değişiklik önerisi getirdiler. Bilindiği gibi 1475 sayılı İş Yasası mevcut haliyle, işçi sınıfının, burjuvazi tarafından azgınca sömürülmesini, işten atılmasını, 13 yaşındaki çocukların angarya işlerinde çalıştırılmasını teminat altına almaktadır.

CHP reformistlerinin 1475 Sayılı Yasada yapmayı düşündükleri değişiklerde, bırakalım işçi sınıfından yana olması, patonların işçileri işten atmasını, çocuklar üzerindeki ağır sömürünün devam etmesini, işçilerin kan ve can pahasına kazandıkları haklarının geri alınmasını, kıdem tazminatı haklarının gasp edilmesini sağlamaktadır.

İş Yasasında yapılmak istenen değişiklikler yukarıdan belirtilenlerle sınırlı olmayıp, bunlar sade uygulanmak istenen planın bir parçasıdır.

Yasa tasarısı karşısında farklı güçler, farklı tavır aldılar. Patronlar ve sendika ağaları göstermelik karşı çıkışlar yaptı. Bazıları da tasarının şu veya bu yanının düzeltilmesi gerektiğini vaaz ettiler.

CHP reformistleri, yasa tasarısında şunları belirtiyorlar. "Çalışma her kesin hakkı ve ödevi ise iş bulmuş kişilerin işsiz duruma getirilmeleri için nesnel, haklı nedenler ve kaçınılmaz zorunluluklar olmalıdır."

"Yapılan değişiklikle, öncelikle işverenin haklı nedenlerle hizmet akdini feshedebileceği haller yeniden ve kötü kullanımları önleyecek biçimde düzenlenmiş, arkasından işverenin bu haklı nedenle işe son verme hakkı saklı kalmak kaydıyla 13. maddenin düzenlenmesine geçilmiş ve ekonomik ve teknik zorunluluklar bulunmadıkça işçinin işine son verilemeyeceği ilkesi getirilmiştir. Sözkonusu zorunluluğun takdiri İş Yasasının temel esprisine uygun olarak yargı organlarının denetimine bırakılmış, ancak işçinin hakkını savunmadaki güçsüzlüğü dikkate alınarak ispat külfeti işverene yüklenmiştir."

Bu söylenilenler açıkça burjuvazi ve toprak ağalarının işçileri istediği zaman işten atma özgürlüğünü onaylıyor ve bunu "haklı nedenler ve kaçınılmaz zorunluluklar" maskesi ile gizliyor. Egemen sınıflar ve CHP reformistleri açısından, işçilerin bir sendikaya üye olmaları, ekonomik-demokratik hakları için mücadele etmeleri, ücret artışı talebinde bulunmaları, devrimci bir yayın organını okumaları, antifaşist bir eylemde devrimci slogan haykırmaları, işten atılmaları için "haklı nedenler ve kaçınılmaz zorunluluklar" olacaktır. Yasa tasarısı, işçi kıyımlarını onaylamakta, keyfi davranışlarında patronların önüne hiçbir engel koymamaktadır.

Yasa tasarısı, işçi sınıfının kıdem tazminatı haklarına yönelik saldırıları da içermektedir.

KIDEM TAZMİNATI EMEKLİLİK VEYA ÖLÜM KOŞULUNA BAĞLANIYOR

CHP reformist hükümetinin İş Yasasasında yapmak istediği değişiklik tasarısı, işçi sınıfının toplusözleşmelerle kazandığı kıdem tazminatı hakkının gasbedilmesini de içeriyor. Tasarıya göre "kıdem tazminatı, emeklilik veya ölüm hallerinde, toplumsal güvenlik kurumlarına tabi olarak geçen hizmetlerin tümünü kapsayan bir ödeme haline dönüştürülmüştür" Ayrıca tasarıda kıdem tazminatı ile ilgili bir fon oluşturulacağı, paranın bu fonda toplanacağı, ölüm veya emeklilik hallerinde bu fondan kıdem tazminatı ödeneceği ve bu işin SSK'nın denetiminde olacağı da belirtilmektedir.

Bu tasarı gerçekleştiğinde, işçi sınıfının mücadele sonucu elde ettiği hakları bir çırpıda elinden alınacak, patronlar istediği zaman, hiçbir engelle karşılaşmadan işçileri işten atabilecektir. Aynı zamanda kıdem tazminatı fonunda biriken para, patronlara yeni yatırımlarında kredi olarak verilecek, böylelikle bu para tekrar işçilerin sömürülmesinde kullanılabilecektir. Kıdem tazminatı işten çıkarmalarda ödenmeyeceği için de patronları daha çok işçi işten atmaya özendirecektir.

Bu konu ile ilişkin olarak Yargıtay 9. Hukuk Dairesinin verdiği karar da, grev hakkını ve grevleri tehdit etmektedir. Karar aynen şöyledir: "Kanuni grev sırasında hizmet sözleşmesi askıda kalır. İşçi, işverenden ücret alamaz. Davacı, grev süresi içinde çalıştırılamaz. İşçinin hizmet görmediği devrenin kıdem tazminatında nazara alınması bu bakımdan yerinde değildir."

Bu da yargı organlarının patronları nasıl "denetleyeceği"nin kanıtıdır. Komprador-feodal düzenin koruyuculuğunu üstlenen yargı organlarının işçi lehine patronları yargılayacağını iddia etmek ise sadece mantıksızlıktır. Şimdiye kadarki uygulamalarla bu yeterince ispatlanmıştır.

Bugün işçi sınıfının istediği yeni baskı yasalarının kanunlaştırılması ve kıdem tazminatı hakkının gasbedilmesi değil, kıdem tazminatının yükseltilmesi ve 45 gün üzerinden ödenmesidir.

ÇIRAKLAR ÜZERİNDEKİ SÖMÜRÜ ONAYLANIYOR

Adı geçen yasa tasarısında "hafif işlerde 13 yaşını doldurmuş çocukların çalıştırılmaları mümkündür" denilerek çocukların sömürülmesi de onaylanıyor. Ağır iş, hafif iş ayrımının patronlarca yapıldığı bilinen bir gerçektir. Kârına kâr katmaktan başka bir şey düşünmeyen patronların, onbinlerce çocuğu ağır baskı altında tutmasını, sağlık tedbirlerinin ve okuma olanaklarının olmadığı ağır sömürü koşullarında enerjilerinin tüketilmesini bu yasa tasarısı sağlama bağlıyor. Çırakların ağır baskı ve sömürü altında tutulması da aynen onaylanıyor.

CHP reformistleri ise

Dev.Sa.6.sü.1 de

BASKI VE SÖMÜRÜYE SON

Bugün sömürücü egemen sınıfların silahların gölgesinde baskı ve sömürüyü yoğunlaştırmaları karşısında, işçi sınıfı sömürüsüz ve sınıfsız bir dünya mücadelesine bağlı olarak:

1. Emperyalistlerin ve komprador burjuvazinin denetimindeki banka, sanayi, tarım, ticaret işletmelerinde, bu işletmelerde çalışan emekçilerin denetiminin sağlanmasını,
2. Tekelci işletmelerin kârlarının kısıtlanmasını,
3. Fiyat artışlarının durdurulmasını ve özellikle işçi ve diğer emekçi kitlelerin zaruri ihtiyaç maddelerinin fiyatlarının düşürülmesini,
4. En çok 8 saatlik işgünün tarım alanı da dahil olmak üzere genelleştirilmesini,
5. Sınırsız grev hakkının, sendikal örgütlenme özgürlüğünün sağlanmasını ve lokavtın yasaklanmasını,
6. Herkese iş sağlanmasını ve genel işsizlik sigortası kurulmasını,
7. Bütün işyerlerinde hastalık ve kazalara karşı önleyici tedbirlerin ve sağlığa uygun çalışma koşullarının sağlanmasını, bütün işyerlerinde kreş ve emzirme odalarının kurulmasını,
8. 18 yaşından küçük gençler için 8 saatlik işgününün uygulanmasını, çırakların üzerindeki baskıya, dayak ve angaryaya son verilmesini, çırakların eğitilmesini,
9. Eşit işe eşit ücret ödenmesini,
10. Bir işçi ailesinin insanca yaşamasını sağlayacak genel asgari ücret verilmesini,
11. Tüm çalışanlara grevli-toplusözleşmeli sendika hakkının sağlanmasını,
12. "Toplumsal Anlaşma"nın kaldırılmasını istemekte ve bunun için mücadele etmektedir.

Bütün proleter devrimciler ve işçi önderleri işçi sınıfı arasında bu talepleri savunmalı, bu taleplerin propagandasını yapmalı ve işçi sınıfının bu talepleri gerçekleştirmek için verdiği mücadeleye her alanda önderlik etmelidir.

DEVRİMCİ DEMİR-İŞ SENDİKASI 1978

DEVRİMCİ DEMİR-İŞ SENDİKASI: «sıkıyönetime hayır»

Devrimci Demir-İş Sendikası Haber Bülteninin 5 Ocak 1979'da yayınlanan 4. sayısında faşist cinayet şebekelerinin Kahramanmaraş Katliamı protesto edilmekte ve sıkıyönetimin egemen sınıfların yeni bir baskı aleti olduğu vurgulanarak "sınıf sendikacılığını daha da güçlendirmeliyiz" denilmektedir.

"Katliam, Sömürücü Sınıfların Son Çırpınışlarıdır" başlığını taşıyan bültende sıkıyönetim ve sendika ağalarının tavrı şöyle değerlendirilmektedir:

İşçi sınıfımız görüyor ki hakim sınıflar sıkıyönetimi ilan etmek için Kahramanmaraş olaylarını bahane ettiler. Halbuki, sıkıyönetim egemen sınıfların ekonomik bunalımlarından ve halk kitlelerinin azgınca sömürülmesi planlarından bağımsız ele alınamaz.

"Toplumsal Anlaşma"yı piyasaya süren CHP reformistleri, emperyalistleri ve uşaklarını doyuramamış, işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadele ile kazandığı hak ve özgürlükleri bir çırpıda yok etmek için sıkıyönetimi ilan etmişlerdir. CHP hükümeti hakim sınıfların diğer partileri (AP, MHP, MSP, DP, CGP) ile biraraya gelerek halkın mücadelesini bastırmadaki birliklerini bozmamışlardır. Burjuva partilerinin işçi sınıfının sendikalarının içindeki uzantıları olan sendika ağaları (Türk-İş, DİSK, MİSK vs) sıkıyönetimin ilan edilmesini destekleyip, demeçleriyle övgüler düzmektedirler.

TÜRK-İŞ Başkanı demecinde, işçilere "anarşi ve teröre karşı", "rejim bekçiliği" yapmalarını öğütleyerek, uşaklığını yaptığı kapitalist ekonominin anarşi ile dolu bir ekonomi olduğunu gizlemeye çalışıyor.

DİSK Başkanı, sıkıyönetimin "saldırılara karşı korumak" için ilan edildiğini yayıp, CHP'yi koşulsuz desteklediğini açıklamaktadır. Yani bu sendika ağasına göre, sıkıyönetim "faşizme karşı" mücadele edecektir. Ve işçi sınıfına zararı dokunmayacaktır. Her çalışan bilir ki, sıkıyönetim "Toplumsal Anlaşma"nın pekiştirilmesi ve Meclislerdeki baskı yasalarının kolayca çıkarılması için ilan edilmiştir. İşte bu gerçeği gözardı etmek isteyen DİSK'in reformist-revizyonist sendika elebaşıları kendilerine işçi sınıfının mücadelesine sahip çıkıyormuş görüntüsü verip, 5 dakikalık (5.1.1979) günü saygı duruşunu Kahramanmaraş Katliamını protesto için "eylem" olarak ileri sürmektedirler. Bu sendika ağalarının amacı; gelişen mücadelenin önünü kesmek için başvurulan bir manevradan başka bir şey değildir.

Ama sınıf sendikacılığını savunan işçiler, kapitalizmin yasalarını, reformist, revizyonist, faşist sendika ağalarının çizdiği sınırları tanımayacak, ırkçılığa, katliamlara, faşist baskılara karşı mücadelede yerini alacaktır.

Türk-İş'in, DİSK'in ve MİSK'in birbirlerine karşı çıkışları işçi sınıfının çıkarlarını savundukları için değildir. Aksine sınıf sendikacılığını ve işçi sınıfının gelişen mücadelesini önlemek içindir. Bunun da en son ve açık örneği sıkıyönetim noktasında birleşmeleri-dir.

Başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm demokrasi güçleri birleşmeli, egemen sınıfların ekonomik-siyasi saldırılarını, sendika ağalarının oyunlarını boşa çıkarmak için ileri atılmalı, sınıf sendikacılığını daha da güçlendirmeliyiz."

SIKIYÖNETİME HAYIR!
YAŞASIN DEVRİMCİ DEMİR-İŞ!

ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFINDAN

'SOL' LAFAZANLAR VE MİLLİYETÇİ BAKIŞ AÇILARI

Türkiye'de Partizan dergisinin görüşlerini savunanlar Almanya'da ATİF ve ATÖF dernekleri içinde çalışmaktadırlar. ATİF ve ATÖF'ün şefleri de bir yandan Almanya'nın asfalt sokaklarında "halk savaşı" propagandası yaparlarken, bir yandan da en keskin "sol" sloganlar ardına gizlenip işçi sınıfını bölmeye çalışmaktadırlar. Hemen her eylemde "sol"culuklarının temelinde yatan aşırı sağ eğilim daha iyi açığa çıkmaktadır. Örneğin, eli kanlı Türkeş'in son Almanya'yı ziyareti sırasında yapılan Dortmunt'taki protesto yürüyüşünde, önce sosyal-faşistlerle, sosyal-emperyalizme karşı slogan atmamak kaydıyla yürüyüşe katılmak için pazarlığa oturdular. Sosyal-faşistler bunu kabul etmeyince bu kez de, sosyal-faşistlerin ve Alman polisinin tehditlerinden korkan şefler alanı sosyal-faşistlere bırakıp etkiledikleri kitleyi mitinge ve yürüyüşe katmadılar.

Onlar aynı gerici tavırlarını sendika seçimlerinde de gösterdiler. Daha önceleri Partizan sempatizanları dünyadaki Marksist-Leninist hareketin Almanya'daki temsilcisi KPD/M-L'yi destekliyorlar, onların miting ve toplantılarına katılıyorlardı. Ama Alman Marksist-Leninistleri Partizan'cıların maceracı çizgilerine karşı çıkınca ve Türkiyeli gerçek proleter devrimcilerle çalışmalarını pekiştirince, onlar bu kez KPD/M-L'ye ve onun desteklediği RGO hareketine saldırmaya başladılar. Onlar için bir partinin veya bir eylemin doğruluğu - yanlışlığı kendi tekkelerini tanıyıp tanımamasına bağlıdır. Yakın zamana kadar onlar KPD/M-L ve RGO'nun propagandasını yaparken, şimdi yüz seksen derece geri dönmüş ve saldırmaya başlamışlardır. Şimdi onlar için en doğru, en 'M-L' olan şey adını hiç kimsenin duymadığı tam da kendilerine benzeyen 'Akıma Karşı', "Batı Berlinli Komünist" vb. gibi tekkelerdir. Bu revizyonist-Troçkist küçük grupların 'M-L' olmalarının nedeni ATİF ve ATÖF tekkesini tanımalıdır.

Türkiyeli proleter devrimcilerin RGO'yu tanıtmak için düzenlediği seminerlere ATİF'in şefleri katılmaya cesaret edemediler. Ama geri bilinçli bazı öğrenci ve işçileri toplantılara göndererek DGB propagandası ve işçi sınıfı bölücülüğü yaptırdılar. Düzenlenen birçok seminere katılan ATİF sempatizanları bozuk plak gibi aynı şeyleri tekrarladılar. "DGB kuruluşunda gerici değildir, devrimciler tarafından kurulmuştu. Bugün ayrı bir sendika kurmak bölücülüktür. (Toplantıları sabote etmeye gelenler RGO'nun DGB içinde bir muhalefet hareketi olduğundan ayrı bir sendika olmadığından bile habersizdiler). Onlara göre RGO şoven bir hareketti. Bu iddialarının nedenini ise RGO programında bulunan bir maddeye bağlıyorlardı. Programın bir maddesinde demokratik bir talep olarak, "isteyen yabancı işçilere vatandaşlık hakkı verilmesi" savunulmaktadır. Kendilerine işçi sınıfının ekonomik mücadelesi hakkında ne düşündükleri sorulduğunda ise, "DGB içinde gizli çalışma", "işçi sınıfının içinde siyasi çalışma yapma" gibi bir sürü elle tutulur sonucu olmayan laflar geveliyorlar. Toplantı sırasında görüşlerini kitle önünde açıkça söyleme cesaretini gösteremeyen bir şef ise "Türkiyeli işçiler ekonomik mücadele vermek istiyorlarsa gelsin ATİF içinde örgütlensinler, biz onların ekonomik haklarını da savunuruz" demektedir.

Bizler biliyoruz ki, milyonlarca işçi gibi ATİF'in tabanındaki işçiler de şeflerin örmeğe çalıştığı gerici barikatları yıkarak RGO içinde yer alacaklardır. Şefler böylesine somut durumlarda tüm gerici yüzlerini ortaya koymaktadırlar. Onlar işçi sınıfının birliğini kendi tekkelerini korumak amacıyla engellemeye çalışmaktadır. İşçileri enternasyonal bilinç yerine, dar ulusal bir bilinçle örgütlemeye çalışmaktadırlar. Ama işçiler sınıf çıkarlarının ortak olduğunu Almanya'da da gittikçe yayılan grevlerde daha iyi görmektedirler. Türkiyeli proleter devrimciler de tüm güçleriyle işçilerin bir tek mücadele cephesinde birleşmesi, tek bir sınıf olarak Alman tekelci burjuvazisine karşı mücadele etmeleri için çaba harcamaktadırlar. Ve işçiler tüm revizyonist, oportünist, faşist barikatları kırıp bu birliği sağlamak için azimlidir. Son sendika seçimlerinde onbinlerce Türkiyeli işçi RGO (Devrimci Sendika Muhalefeti)ya oy vererek bu arzularını açıkça ortaya koymuşlardır

RGO'nun Kuruluş Kongresi, devrimci sendikal muhalefetin örgütlenmesini hızlandırdı.

ALMANYA'DA DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ'NİN (RGO) KURULUŞ KONGRESİ

Bilindiği gibi Almanya'da Devrimci Sendika Muhalefeti (RGO) 25-26 Kasım 1978 tarihlerinde Almanya'nın Padernborn şehrinde kuruluş kongresini yaptı. Kongreye Almanya'nın çeşitli yerlerinden, küçük-büyük çeşitli işletmelerinden ve Almanya'da çalışan Türkiyeli işçiler arasından gelen toplam 110 temsilci katıldı.

Mücadele ve dayanışma ruhunun egemen olduğu kongre, iki gün sürdü ve RGO'nun bundan böyle çalışmalarını da yandıracağı üç temel ilke karara bağlandı: Kuruluş Bildirgesi, Eylem Programı ve Tüzük.

Kuruluş kongresinde delegeler merkezi yönetim kurulunu ve RGO'nun ilk başkanını seçtiler. RGO başkanlığına, kısa bir süre önce Daimler Fabrikasında işçi iken işten atılan Thomas Scheffer yoldaş seçildi.

Kongreye çeşitli ülkelerden gelen mesajlar büyük bir coşku ile karşılandı. Türkiye'den Devrimci Demir-İş'in ve YGDF'nin mesajı dakikalarca alkışlandı.

Bu kongre ile RGO'nun Almanya çapında merkezi örgütlenmesi oluşturulmuş oldu.

RGO Haberlerinin yayınlanmasından sorumlu Dithmars Theil yoldaşın kongrede yaptığı konuşmada da belirttiği gibi, çok değil daha bir sene önce Almanya'nın hiçbir yerinde RGO grubu yoktu. Bugün ise 70 işletmede ve en önemli işkollarındaki işletmelerin 55'inde RGO grubu vardır. RGO'ya katılmak isteyen işçiler, bugüne kadar kendi işletmelerinde bir RGO grubu varsa, RGO'ya katılma olanağı buluyorlardı, bugün ise RGO'nun bütün ülke çapında merkezi örgütünün kurulmasıyla tek tek her işçi Devrimci Sendika Muhalefetine katılabilme olanağını elde etmiş bulunmaktadır.

RGO'nun bütün Almanya çapında merkezi bir yapıya kavuşması, Almanya işçi sınıfının devrimci mücadelesinin yeni bir atılıma kavuşmasını sağlayacaktır.

Türkiye işçi sınıfı ve Türkiyeli proleter devrimciler RGO'nun kuruluşunu büyük bir devrimci coşku ile karşılamış ve selamlamıştır.

DEVRİMCİ DEMİR-İŞ SENDİKASININ RGO KURULUŞ KONGRESİNE MESAJI

Devrimci Demir-İş Sendikası RGO'yu ve RGO'ya merkezi bir yapı, bir program ve bir tüzük kazandırmak için oluşturulan RGO Kongresini en içten proleter uluslararası duygularla selamlıyor. (...) Sizin kongreniz işçi sınıfı düşmanlarında korku yaratıyor ve onları telaşa düşürüyor. Fakat Batı Almanya işçi sınıfı için olduğu gibi Türkiye ve bütün dünya işçi sınıfı için bu kongre derin bir sevinç kaynağıdır. Ülkemiz işçi sınıfının bu sevincini içtenlikle paylaşıyoruz ve devrimci sendika mücadelenizde size başarılar diliyoruz.

Kahrolsun burjuva sendikacılığı ve gerici DGB patronları!

Yaşasın RGO!"

(RGO Nachrichten -DSM Haberleri- Dergisinin Aralık 1978 tarihli 9. sayısında yer almıştır)

IMF burnunu tütün balyalarının arasına bile soktu. Geçen yıllarda olduğu gibi, bu yıl da binlerce tütün üreticisi yoksul köylü, elindeki ürünü tefeci tüccara yok pahasına kaptırıyor.

Köylünün elindeki tütünün fiyatını bile IMF belirliyor

- ÜRETİCİYE 90 LİRAYA MALOLAN TÜTÜN İÇİN IMF'NİN BİÇTİĞİ FİYAT 61 LİRA
- TÜTÜN PİYASALARI YİNE GEÇ AÇILIYOR ÜRETİCİLER BİR KEZ DAHA TÜCCARLARIN ELİNE DÜŞTÜ
- YENİ EKİM MEVSİMİ GELDİĞİ HALDE TEKEL BAKANI, EGE TÜTÜN PİYASASININ ŞUBAT ORTASINDA AÇILACAĞINI SÖYLÜYOR
- EGE TÜTÜN PİYASASINA GİREN TEFECİ TÜCCARLAR "BU YIL ÇOK BEREKETLİ OLACAK. PİYASA HAREKET VE BEREKET DOLU" DİYORLAR.
- TÜCCAR, 90 LİRAYA ÜRETİCİYE MALOLAN TÜTÜNÜ EN ÇOK 70 LİRADAN KAPATIYOR

Gümrük ve Tekel Bakanlığınca yapılan daha önceki açıklamalarda Ege tütün piyasasının en geç Ocak sonlarında açılacağı belirtilmiş olmasına rağmen, Gümrük ve Tekel Bakanının yeniden yaptığı bir açıklamayla bu tarihin en erken 12 Şubat olacağı söylenmiştir.

Her seçim döneminde üreticinin elinde tek yaprak tütün bırakmayacaklarını açıklayanlar, bir kez daha üretici köylüleri tefeci-tüccarların ellerine terk ediyorlar. Tonlarca tütün bir kez daha depolarda çürüyor veya yok pahasına tüccar tarafından kapatılıyor.

Üstelik Tekel Bakanlığı yaptığı son açıklamada Tekel depolarında geçen yıllardan kalma 350 bin ton tütün olduğunu ve bu yılın rekoltesinin de 300 bin ton civarında tahmin edildiğini belirterek üreticinin elindeki tütünün kaderini açıklamış olmaktadır. Tekel depolarındaki 350 bin ton fazladan söz etmek bugün bu yılın rekoltesinin çok küçük bir kısmının Tekel tarafından alınacağını açıklamakla aynı anlama gelmektedir. Bakanlığın bu açıklaması, elbette ki tefeci-tüccara piyasada daha rahat çalışma olanağı vermiştir. Anlaşılan tütün üreticileri tefecilerin önünde onların belirleyeceği fiyatlara bir kez daha boyun eğecekler.

Üreticilerin tefecilere olan borçları yeniden kabaracaktır. Eski yılların borçları ödenmeden eldeki tütün yeni yılın fide parasına bile zor yetecektir. Tüccar ise yine milyonlarına milyonlar katacaktır. Zaten tüccar şimdiden el ovuşturmaya başlamış ve "sezonun hareket ve bereket dolu olduğunu' belirtmiştir. Bereketin tüccar için olduğundan kimsenin şüphesi yoktur. Zaten piyasa resmen açılmadığı halde zor durumda kalmış olan üretici, elindeki ürünü satmaya başlamıştır. Üretici köylüye 90 liraya malolan tütün tüccar tarafından en çok 70 lira fiyatla kapatılmaktadır.

Hükümetin tütün piyasasını geç açmasından amacı, zaten ürünün ucuz fiyatla tüccarın eline geçmesini sağlamaya yöneliktir. IMF'nin direktifi tütün baş fiyatının 61 lirayı aşmaması yolunda olduğu bilinmektedir. Tekel, tütün alımlarına geç girerek IMF'nin direktifini fiilen uygulamış olmaktadır. Üstelik tütünün büyük bir kısmı tüccarın eline geçtikten sonra piyasa yüksek fiyatlarla da açılsa bu yalnızca hükümet için yeni bir siyasi göz boyayıcılık olacak, üreticinin çıkarları bir kez daha ayaklar altına alınacaktır. Böylece hükümet, sözde IMF'nin direktiflerine uymamış pozlarında kahramanlık gösterileri yapacaktır.

Yeni Tarım İş Yasa Tasarısı Mecliste

TARIM İŞÇİLERİNE VURULAN KÖLELİK ZİNCİRİ YASALLAŞIYOR

- BÜTÜN TEMEL TÜKETİM MADDELERİNDEKİ ORTALAMA FİYAT ARTIŞININ % 100 OLDUĞU BİR DÖNEMDE MEMUR MAAŞLARINA GETİRİLEN ARTIŞ % 10 BİLE DEĞİL
- KATSAYI ARTIŞLARININ ÇÖZÜM OLMADIĞI BİR KEZ DAHA ORTAYA ÇIKMIŞTIR. BU DÜZENİN SINIRLARI İÇİNDE TEK GERÇEKÇİ ÇÖZÜM YOLU, MEMURLARIN HÜKÜMETLE PAZARLIK OLANAĞINI YARATACAK OLAN "GREVLİ-TOPLU-SÖZLEŞMELİ SENDİKA HAKKI"DIR.

Geçtiğimiz yılın yaz aylarında hazırlanan ancak tepkiler sonucu geri alınan Tarım İş Yasa Tasarısının 26 Ocak'ta küçük değişikliklerle yeniden Meclislere verildiği açıklanmıştır. Tasarı incelendiğinde ortaya çıkan gerçek yeni tasarıda getirilen değişikliklerden birinin yasanın isminin Orman ve Tarım İş Yasası olarak değiştirilmesidir. Üstelik bazı yeni maddelerle eski tasarı daha da geriye götürülmüştür.

Köy İşleri, Gıda Tarım ve Hayvancılık ve Orman Bakanlıklarında sürekli çalışan 300 bin mevsimlik 600 bin ve toprak ağalarının tarlalarında geçici ve sürekli çalışmakta olan yüzbinlerce tarım işçisini ilgilendiren bu yasa tasarısı, işçilere vurulan kölelik zincirini yasallaştırmakta ve perçinlemektedir.

1953 yılından beri çeşitli hükümetler tarafından hazırlanan Tarım İş Yasa Tasarıları hemen hemen hiçbir değişikliğe uğramadan 1979 Türkiyesinde yasalaştırılmak üzere bir kez daha Meclislere verilmiştir. Bugüne kadar toprak ağasının yasasıyla düzenlenen ve onun kamçısıyla uygulanan çalışma koşulları hiçbir değişikliğe uğramadan devletin resmi kolluk kuvvetleri tarafından uygulatılacak ve yasanın Meclislerden geçmesiyle bu ortaçağ karanlığı resmi bir nitelik kazanacaktır.

Yeni tasarı, tıpkı 1978 yazında hazırlanan yasa gibi tarım işçilerini 1475 sayılı İş Kanunu kapsamına almamakta, böylece tarım işçilerini daha işin başından güçsüz bırakmayı hedeflemektedir. Tarım işçilerini işçi sınıfının diğer kesimlerinden koparan bu tasarı, Türk-İş'in sarı sendikacılarının ve TİSK'in ortak önerileriyle bu biçimde hazırlanmıştır.

Tasarı, ayrıca tarım işçilerini bölmek için de kendi içinde ayrımlar getirmekte "sürekli iş ve süreksiz iş" farklılığı yaratmakta ve mevsimlik işlerde çalışan süreksiz işçilerin göstermelik haklardan bile yararlanamayacağını belirtmektedir.

Tasarının 5. maddesine göre toprak ağaları 10 günden 30 güne kadar bir süre içinde "deneme süresi" adı altında işçileri istediği gibi çalıştırabilecek, sömürecek ve beğenmediğini sokağa atabilecektir. Aynı maddede "Bu yasa kapsamına giren işlerde çalışma süresi haftada 48 saattir" denmekte ancak bunun da bir sahtekarlık olduğu maddenin devamı okunduğunda ortaya çıkmaktadır: "...işin niteliği gerektirdiğinde yılın belli dönemlerinde yıllık toplam çalışma süresi 2400 saati geçmemek koşulu ile haftada 60 saat çalıştırılabilinir" denerek resmi çalışma süresi 10 saat olarak belirlenmektedir. Ayrıca tasarının 9. maddesi çalışma saatlerinin sabah 4 ile akşam 20 arasında düzenlenebileceğini de belirtmektedir. Böylece tarım işçilerinin sabahın köründen gece yarılarına kadar çalışması yasallaşmaktadır.

Çalışma süresi ile ilgili hükümler "elkenin genel yararları" yalanı ardından daha ağırlaştırılmaktadır. Tasarının bu konuyla ilgili 11. maddesi şöyledir: "Ülkenin genel yararları, işin niteliği veya üretimin artırılması gibi nedenlerle günlük çalışma süresinin dışında fazla çalışma yaptırılabilir." Hele tasarının 12. maddesi bu konudaki bütün hakları işçilerin elinden almakta ve bu madde bütünüyle köleci devletlerin kölelerin çalışma şartları ile ilgili yasalarını hatırlatmaktadır. Bu madde de şu hükümleri taşımaktadır: "Zorlayıcı nedenler veya doğa koşullarının işin hemen yapılmasını zorunlu kıldığı hallerde işin bitirilmesine kadar ve her 24 saat içinde 8 saat dinlenme koşuluyla işçiler fazla çalıştırılabilir. Bu durumda hafta tatili ve ulusal bayram ve genel tatil günleri de işçiler çalışabilir."

12. maddenin anlamı, tarım işçilerinin toprak ağalarının isteği üzerine kesintisiz 16 saat çalışma zorunda oldukları ve buna her türlü tatil gününün de dahil olduğudur. Tasarı, her yönüyle tarım işçilerini toprak ağalarının kölesi haline sokmuş, yüzbinlerce tarım işçisini çizmeli kamçılı beylerin insafına terk etmiştir. Elbette devletin kendisi de en büyük toprak ağası olarak bu yasanın getireceği nimetlerden fazlasıyla yararlanacaktır.

Bütün bunlar toprak ağalarının, komprador patronların düşünüp tasarladıklarıdır. Ama bu ülkede hep zalimin isteği olacak diye bir yasa da yoktur. Yüzbinlerce tarım işçisinin bu kölelik düzenini benimseyeceklerini sananlar yanıldıklarını çok geçmeden anlayacaklardır. Tarım işçilerinin güçlü kolları bu yasayı kağıt üzerinde bırakmaya yeterlidir.

Yeni tarım İş Yasa Tasarısı, çocuk, kadın demeden bütün tarım işçilerini kölelik zincirlerine vuruyor. Tasarının 10. maddesi kadın ve çocukların da bakanlıkların hazırlayacağı tüzüklerle gece bile çalışabileceğini belirtmektedir. Günde 16 saat çalışma süresi aynen kadın ve çocuklar için de geçerli...

Amik Ovasına, Çukurova'ya, Ege ovalarına bir parça ekmek bulmak umuduyla koşan onbinlerce yoksul köylü iş arama ve özgürce çalışma ve emeğini özgürce satma hakkından bile yoksun. Elçiler, dayıbaşılar toprak ağaları ile bir olup, tarım işçisinin kaç kuruş alacağına karar verirler. Sendika yok, sigorta yok, iş ve can güvenliği yok. Kızgın güneş altında hiç durmadan toprak ağasının paydos diyeceği saate kadar çalışma. İşte tarım işçisine bu düzenin verdikleri: Açlık, hastalık, ölüm ve de birkaç lokma ekmek...

İktidar koltuğuna oturmadan toprak reformu hakkında mangalda kül bırakmayan Ecevit, çıkara çıkara "sınır reformunu" çıkardı. Bunun da Güneydoğu Anadolu'daki Kürt köylüleri için yeni baskı ve zulüm tedbirleri olduğu her halinden belli oluyor.

TOPRAK REFORMU YERİNE SINIR REFORMU:

HÜKÜMET GÜNEYDEKİ MAYIN TARLALARINI KÖYLÜLERE DAĞITACAKMIŞ

Geçen hafta yapılan Bakanlar Kurulu toplantısından sonra bir açıklama yapan Başbakan Ecevit, "sınır bölgelerindeki mayın tarlalarının kaldırılması ve bunların köylüye dağıtılması konusunda prensip kararı alındığını" söyledi.

Güney sınırlarındaki mayın tarlalarının kaldırılması bir kez daha gündeme gelmiş olmaktadır. 12 Mart'ta çıkarılan göstermelik Toprak Reformu Kanununun her hasıraltı edilişinde yapıldığı gibi bu kez de mayın tarlalarının kaldırılmasıyla elde edilecek toprağın yoksul köylülere dağıtılacağı açıklanmıştır. Onbinlerce topraksız ve az topraklı köylü ailesi yıllardır toprak hasreti ile yanarken iktidara oturuncaya kadar Toprak Reformu sözünü ağzından düşürmeyen Ecevit de yoksul köylülerin ağzına bir parmak bal çalmak yoluna gitmektedir.

Toprak ağalarının ellerindeki binlerce dönüm toprak hakkında bir tek söz söylemeyenlerin mayın tarlalarının kaldırılmasıyla sağlanacak üç-beş karış toprağı köylülere dağıtmaktan söz etmeleri de yalnızca bir göz boyamadır. Bakanlar Kurulunun almış olduğu bu karar da tıpkı KUP(Köylüye Ulaşım Projesi) ve KİP (Köylüye İş Projesi) gibi göstermelik tedbirlerden öte bir şey değildir. Hükümet bir kez daha halkın ve özellikle de Güneydoğu Anadolu'nun yoksul köylülerinin önünde zevahiri kurtarma çabası içine girmiştir.

Üstelik Güneydoğu Anadolu'daki sınır bölgesindeki mayın tarlalarının kaldırılması konusunda bugüne kadar çeşitli hükümetler tarafından belki [illegible] kez söz verilmiş ama her defasında bu ölüm tarlaları olduğu gibi bırakılmıştır. Ayrıca Başbakan açıklamasında bunun yalnızca bir prensip kararı olduğunu, henüz uygulamanın sözkonusu olmadığını, meselenin araştırılacağını da eklemiştir. İşte yalnızca bu beylik sözler bile mayın tarlalarının kaldırılacağı hakkında beş-on yıl daha Güneydoğu Anadolu'nun yoksul köylülerinin nutuk dinleyeceklerinin garantisidir.

Ecevit aynı açıklamasında "sınır güvenliği ve kaçakçılığı önlemek için Milli Güvenlik Kurulunun almış olduğu tavsiye kararlarının ise derhal uygulamaya konulacağını" belirtmiştir. İşte inanılması gereken sözler bunlardır. Anlaşılan Milli Güvenlik Kurulu Güney'de özellikle de sınır bölgelerinde yaşayan Kürt milliyetinden köylüler üzerinde süren baskıyı yeterli bulmamış, yenilerini istemiştir. Mayın tarlalarının tasfiyesi meselesi bir yana, bu baskının pek yakında uygulanacağından kimsenin şüphesi yoktur. Kaçakçılık yapılıyor bahanesiyle sınır köylerindeki baskı ve işkence artırılacak, yoksul Kürt köylüleri sınır kenarında dolaştıkları gerekçesiyle yine kaçakçı diye kurşunlanacaklardır.

Ecevit'in toprak reformunun altından sınır reformu, onun altından da yoksul Kürt köylerine uygulanacak yeni zulüm tedbirleri çıkmıştır.

YENİ BÜTÇE, MEMUR MAAŞLARINA BİR SİGARA PARASI TUTARINDA ARTIŞ GETİRİYOR

25 Ocak günü Meclis Bütçe Karma Komisyonunun aldığı bir kararla, memur maaş katsayısı 14'den 16'ya çıkarıldı. Böylece bütçenin kabülü ile birlikte 15. dereceden maaş alan memura 324 lira, 1. dereceden maaş alan memura ise 714 lira artış sağlanmış olacak.

Hayat pahalılığının % 100'e yakın bir oranda arttığı bir dönemde memurlara yapılan zammın oranı % 10'u bile bulmamaktadır. Hükümetin ve Meclislerde bu kararı kabul eden parlamenterlerin gerekçesi elbette her zamanki gibi yine hazırdır: Enflasyona karşı mücadele: Piyasada bütün fiyat artışları serbest bırakılmakta, sanayi ürünleri için talep edilen fiyat artışları önünde boyun eğilmekte ama sıra işçi ücretlerine ve memur maaşlarına gelince "enflasyonla savaş" çığlıkları yükselmektedir.

Küçük bir memurun ev kirasını dahi karşılayamayan maaşına yeni bütçeyle yapılan zam sadaka bile değildir. 324 lira ile bugün ancak günde bir paket sigara alınabilir. Oysa geçtiğimiz yıl bütün temel tüketim mallarındaki fiyat artışları çoğu maddede % 100'ü bile geç-

Dev.sa.6.sü.3.de

Kültür ve Sanat

TELEVİZYON

«KAPALI KAPILAR ARDINDA WASHINGTON»YA DA CARTER'IN İNSAN HAKLARI KAMPANYASI

İki hafta öncesine kadar televizyonda gösterilen bir dizi, televizyon izleyicilerinin büyük bir çoğunluğunun ilgisini çekti. Nixon'un danışmanı iken Watergate skandalı sonucu tutuklanıp hapis cezasına çarptırılan John Ehrlichman'ın yazdığı "Şirket" adlı belgesel romandan uyarlanan "Kapalı Kapılar Ardında Washington" isimli dizi günlük basınımızda da geniş yankı buldu.

Bilindiği gibi 1972 Amerikan Başkanlık seçimleri öncesinde Amerikan Cumhurbaşkanı Nixon, Demokrat Parti'nin adayının Wategate binasındaki kampanya merkezinin telefonlarını dinletmek istemiş, dinleme cihazlarını yerleştirmeye çalışan adamları suç üstü yakalanmışlardı. Ancak olay seçimler sırasında örtbas edilmiş ve 1972 seçimlerini yine Nixon kazanmıştı. Seçimin Nixon tarafından kazanılması üzerine rakipleri Watergate skandalını yeniden gündeme getirmişler ve bu olayın yanı sıra Nixon'un 1968-1972 Başkanlık dönemi sırasında gizli kapaklı kalmış diğer siyası rezaletlerini de ortaya çıkarmışlardı.

Gelişen olaylar karşısında Nixon önce olayları örtbas etmeye kalkmış, başaramayınca inkar etmiş ama Kongre'nin baskısı sonucu istifa etmek zorunda kalmış, yerini yardımcısı Gerald Ford'a bırakmıştı.

İşte televizyon dizisi ve bu diziye temel olan 'Şirket' romanı Amerika'nın yakın tarihinin kirli çamaşırlarla dolu siyaset sahnesine ışık tutmaktadır. "Kapalı Kapılar Ardında Washington" bütünüyle gerçek kişiler ve olaylar üzerine oturtulmuştur. Zaten hem kitabın hem de televizyon dizisinin ilgiyle karşılanmasının nedeni de budur.

"Kapalı Kapılar Ardında Washington" Amerikan siyasi hayatının üst düzeydeki kişilerini, kişiler arasındaki ilişkileri, Amerikan toplumunun bütün siyasi kurumlarını ve CIA gibi zaten ipliği pazara çıkmış örgütleri gerçek kimlikleriyle ortaya sermektedir. Amerikan Başkanı olan Nixon ve çevresi diziyi izleyen herkese bir haydut çetesi izlenimini vermektedir. Amerikan siyasi yaşamın dan dışarı sızan bilgiler de göz önüne alındığında dizinin yarattığı izlenimin şüpheye yer vermeyecek kadar gerçeklere uygun düştüğü ortadadır. Amerikan politikasına egemen olan bütün araçlar kirli ve utanç vericidir. Şantaj, rüşvet, tehdit Amerikan toplumunu temsil eden Başkanın temel silahlarıdır. Sözde yasallığın ve Amerikan'nın saygınlığının gerçek temsilcisi olan Başkan bin [illegible] kirli işin, iğrenç ilişkilerin içine batmıştır. Karısını büyükelçi yapmak isteyen ve kirli işlerle uğraşan bir otel sahibi Başkan'ın en yakın dostudur. Eskimiş uçaklarını satmaya uğraşan bir işadamı Nixon'un seçim kampanyasının en hararetli destekleyicisidir. Yasal olmayan yollarla büyük paralar dönmekte ve bu paranın sağlanması Başkan ve çevresi için bellibaşlı bir amaç olmaktadır. Siyasi ilişkilerin tümü iğrençtir. Her şeyi belirleyen belirli grup ve kişilerin çıkarlarıdır.

Dev.sa.6.sü.5'de

ZAM VE ZULÜM TEDBİRLERİNE HAYIR!

Egemen sınıfların, işçi sınıfı ve emekçi halka yönelik saldırıları peşpeşe geliyor. Faşist diktatörlük sivil ve resmi cinayet örgütleri ile azgınca saldırılarını sürdürürken, öte yandan silahların gölgesinde yeni ekonomik ve siyasi saldırı planları uygulamaya konuluyor.

Yeni baskı yasa tasarısı Meclise sunuldu. Faşistler ve reformistler el ele bu baskı yasalarının bir an evvel gerçekleşmesini sağlamaya çalışıyorlar. Egemen sınıfların bununla amaçladıkları, söz, basın, yayın, toplantı, gösteri hakkının gasbedilmesi, mevcut demokratik kitle örgütlerinin kapatılarak halk kitlelerinin örgütsüz bırakılması, sivil ve resmi faşist cinayet şebekelerinin serbestçe cinayetlerine devam etmesi ve dikensiz bir gül bahçesinin yaratılmasıdır. Onların istediği daha çok kan, daha fazla baskıdır.

Egemen sınıflar ve CHP reformistlerini bunlar ta tatmin etmemiş olacak ki İçişleri Bakanı, valiliklere "yeni huzur planları" yapmalarını, yani yeni baskı ve saldırı planları yapmalarını ve uygulamaya koymalarını istemektedir. "Anarşiyi yeni tedbirlerle önleyeceğiz" diyor.

İktidara geldiklerinde hiç kimsenin burnunun kanamayacağını söyleyip, bugün binlerce emekçinin cesedinin üstüne basa basa dolaşanların, bunları söylemesinden daha doğal ne olabilir ki?

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının saldırıları, ekonomik alanda da sürüyor. Bugüne kadar yapılan zamlar, devalüasyonlar, paranın değerinin düşürülmesi, egemen sınıfları tatmin etmemiştir.

Onların istedikleri daha çok kâr, daha fazla sömürüdür.

İlaç tekelleri, ilaçlara % 80 zam istedi. Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığının ise % 60 zama evet diyeceği belirtilmektedir. Birçok ilaç ise piyasadan çekildi.

Bu, açıkça milyonlarca kişinin ölüme mahkum edilmesi demektir. İlaç tekellerinin tatlı kârları uğruna emekçi halkımız ilaçsız bırakılmakta, ve ölüme terk edilmektedir. Doktorlarımızın verdiği bol ilaç isimlerinin yer aldığı reçeteler böylece cebimizde kalacaktır.

Zamlar yalnız ilaca yapılmıyor. Petrole % 40 zam yapılması istenirken, fasülye ve pirinç fiyatları kendiliğinden artış gösterdi. Yol ücretleri yeniden artacak. Emekçiler, işlerini izlemek için şehire gidemeyecek, hastalarını doktora götüremeyeceklerdir.

Emperyalistlerin ve kompradorların bir diğer istekleri de yeniden TL'nin değerinin düşürülmesi, devalüasyonun yapılmasıdır. CHP reformistleri bunu gerçekleştirmeye çalışıyorlar.

Gerçekleştiğinde milyonlarca işçi ve köylünün sırtına ne derece ağır yüklerin bineceği gazetemizin önceki sayılarında belirtilen vergi yasa tasarısı da Meclis kapılarında onaylanmak üzere bekliyor.

Bütün bunlar yapılırken, egemen sınıflar ve CHP reformistleri "Türkiye kendi kendi kurtarabilir" demagojisine sarılıyor, "kemerlerin sıkılmasından", "fedakarlık"lardan bahsediyor, bütün bu saldırıların "kalkınmayı sağlayacağı"nı belirtiyorlar. Faşist diktatörlük ve koltuk değneği CHP, bir elinde sopa, öteki elinde uyuşturucu zehir, demagoji ile emperyalistlerin ve egemen sınıfların politikasını uyguluyor.

Onlar bütün yapılanları işçi sınıfı ve emekçi halktan yanaymış gibi göstermeye çalışıyorlar.

Ne var ki milyonlarca işçi ve köylü, hayatının her gün daha da yaşanmaz hale geldiğini görüyor. Her türlü hakkının gasbedildiğini, iyice susturulmaya ve boyun eğmeye zorlandığını kavrıyor.

Ama susmayı değil, mücadeleyi tercih eden ve kurtuluşlarının komprador-feodal düzenin yıkılması, sömürü ve zulmün olmadığı bir dünyanın gerçekleşmesi ile mümkün olabileceğini kavrayan emekçi halk güçleri mücadeleye atılıyor. Güçlerini birleştiriyor ve zam ve zulüm tedbirlerine hayır diye haykırıyor.

İŞÇİ SINIFININ

Baş.ta.sa.4'de

bütün bunlara rağmen demagojiye başvuruyor ve gerçekleri çarpıtmaya çalışıyorlar.

SENDİKA AĞALARI KİMİN SAFINDA?

CHP reformistlerinin 1475 Sayılı İş Yasasında yaptığı değişiklik karşısında tüm sendika ağaları her zamanki gibi patronların yanında yer aldılar.

Türk-İş ve MİSK'in faşist sendika ağaları, egemen sınıfların uşakları olarak her zaman işçi sınıfının karşısında yer aldılar. Bugün de İş Yasasındaki işçi düşmanı maddeleri onaylıyorlar.

DİSK'in reformist-revizyonist sendika ağaları ise gene lafta karşı çıkışlar yaptılar. Ancak onlar CHP'nin getirdiği baskı yasalarını aynen onaylıyorlar. Bol bol demeç veren bu işçi sınıfı haini sendika ağaları İş Yasasındaki değişiklikle ilgili olarak;

"İşveren hizmet bağıtını ancak, üretimin konusu olan işin sona ermesi, ekonomik ve teknik zorunluluklar, işçinin ise kasıtlı olarak gelmemesi durumlarında bozabilmeli, işverenin kötü kullanımına uygun nitelikteki hükümler çıkarılmalıdır" diyorlar.

Açıkça görüleceği gibi DİSK'li revizyonist ve reformist sendika ağaları CHP reformistlerinin getirdiklerini aynen onaylıyorlar ve "ekonomik ve teknik zorunluluklar"dan bahsederek işçi kıyımına evet diyorlar.

İşçi sınıfı kazanılmış haklarının gasbedilmesine ve revizyonist-reformist sendika ağaları tarafından mücadelelerinin burjuvaziye peşkeş çekilmesine izin vermeyecektir.

İşçi sınıfı, her gün artan oranda sınıf bilinçli olma yolunda ilerlemekte, revizyonist-reformist-faşist demagojileri boşa çıkarmakta ve kurtuluşunun kapitalizmin tasfiyesiyle, sömürüsüz ve sınıfsız toplumun gerçekleşmesiyle olacağını kavrayarak bu yolda mücadeleye atılmaktadır.

REVİZYONİSTLER

Baş.ta.sa.8'de

da bu konudaki tek farklılık, faşistlerin sıkıyönetimi halka karşı daha yoğun bir saldırı silahı olarak kullanmaları -ki gerçek durum da budur-, revizyonistlerin ise sıkıyönetimin kendilerine karşı değil, "faşist odaklara" karşı yönelmesini istemesidir. Halbuki burjuvazinin ekonomik ve siyasi iktidarı devam ettiği sürece devletin her türlü silahının hedefi emekçi halk olacaktır ve öyle olmaktadır. Bütün karşı-devrimciler sıkıyönetim silahının "anayasallığını" savunarak, düzenin, mevcut bürokratik ve militarist devletin savunulması ve güçlendirilmesinde birleşmektedirler.

Egemen sınıfların son sıkıyönetim saldırısı bunu bir kere daha ve en açık bir şekilde gözler önüne sermiştir.

MÜCADELE

Baş.ta.sa.1'de

ların gölgesinde toplusözleşme görüşmeleri masasına oturmaya hazırlanıyorlar. Elbette ki bu konuda onların en büyük yardımcıları gene sendika ağaları ve CHP reformistleri olacak.

Sendika ağaları reformist hükümetin kuyruğunda ve sıkıyönetim komutanlarının gölgesinde işçi sınıfını burjuvaziye daha çok peşkeş çekmeye, işçi sınıfının mücadelesini pasifize etmeye hazırlanmaktadırlar. CHP reformistleri ise bir yandan sıkıyönetim koşulları altında burjuvaziye daha iyi hizmet sunmayı sürdürürken, bir yandan da grevleri yasaklamakta ve İş Kanunu vb. gibi yasalarda yeni değişikliklerle işçi sınıfının kazanılmış haklarını bir çırpıda yok etmeye çalışmaktadır. Yeni vergilerle, zamlarla, buhranın bütün yükünü işçi sınıfının ve emekçi halkın sırtına bindirmeye hazırlanmaktadırlar.

Ama bütün bunlar boşuna. Türkiye işçi sınıfı bugüne kadar, sendika ağalarının kurduğu bütün barikatları da yıkarak mücadelesini sürdürmüş, baskı ve terör tedbirlerinin hiçbirisine boyun eğmemiştir. Bugün de eğmeyecektir.

Toplu işten çıkarmalar karşısında ortaya çıkan işçi direnişleri bunun en güzel örneğidir.

Ne egemen sınıfların ve sıkıyönetim komutanlıklarının baskı ve terörü, ne CHP reformistlerinin hazırladığı yeni baskı tedbileri ve ne de sendika ağalarının kurdukları barikatlar işçi sınıfının mücadele selini durduramayacaktır.

İşçi sınıfı tarihi bunun sayısız örnekleriyle doludur.

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE
SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL * SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ OSMAN TAŞ * YÖNETİM YERİ: 2. BEYLER 848. SOKAK, NO: 90/213 KONAK-İZMİR * YAZIŞMA ADRESİ: TEOMAN GÖRAL PK: 71 KONAK-İZMİR * ABONE ŞARTLARI: YURT İÇİ: 6 AYLIK 125 TL, YILLIK 250 TL, YURT DIŞI İKİ KATIDIR BASILDIĞI YER: S.S.TÜKEL — Gazetecilik ve Matbaacılık: Gazi Bulvarı No. 18 İZMİR

NABZA

Baş.ta.sa.1'de

cağına dair yemin eden Ecevit, Libya gibi anti-emperyalist tutum alan ülkelere yaptığı ziyaretler sırasında en hızlı anti-emperyalist nutukları savurmaktan geri durmamaktadır.

Birkaç ay önce Washington'da gerçekleşen NATO Ülkeleri Zirve Toplantısında Ecevit'in batıya bağlılık üzerine ettiği yeminler daha unutulmamıştır. Oysa bu toplantıdan yalnızca birkaç ay sonra Ecevit Libya'da yaptığı konuşmalarda Libya ve Türkiye'nin emperyalistlere karşı ortak mücadele azminden yine aynı rahatlıkla söz edebilmiştir.

Ecevit'in her dönemeçte ne yapacağını bilmez tutumu ve her olaya karşı faydacı yaklaşımı, özellikle dış politika konularında daha çarpıcı biçimde ortaya çıkmaktadır. Washington'da, Moskova'da ve Trablus'ta konuşan aynı Ecevit, herkese mavi boncuk dağıtmayı marifet saymaktadır. Nabza göre şerbet vermenin ve küçük hesaplar uğruna herkese yeşil ışık yakmanın adı Ecevit'in ağzında "çok yönlü dış politika"dır. Ama bu politikanın ne kendisine ne de Türkiye halkına beş paralık yarar sağlamadığı da başka bir gerçektir.

YENİ BÜTÇE

Bas.ta.sa.5'de

miş bulunmaktadır. Et, süt, pirinç, peynir vb. yiyecek maddelerinin bir kısmının fiyatı % 150'ye kadar artış görmüşlerdir.

Memur maaşlarına ayda 324 lira zam yapan kararı alan parlamenterler ise yalnızca son iki ay içinde komisyonlardan ve Meclislerden sessiz sedasız geçirdikleri kararlarla maaşlarına 7000 lira civarında zam yapmışlardır.

Elbette ki memur hareketinin zaafları hükümetin ve komprador burjuvazinin memurları yeni ekonomik kıskaçlar içine alan kararlarını kolaylaştırmaktadır. Henüz yüzbinlerce memurun çok küçük bir kısmı örgütlüdür. Memurların mesleki örgütlerinin tepelerinde çöreklenmiş olan revizyonist ve reformistler ise memurların soyulmasına karşı çıkmak bir yana buna destek olmaktadırlar. Her yıl bu aylarda katsayının kaç olması gerektiği hakkında sürdürülen tartışma dahi bu sömürü mekanizmasının sürgit devam etmesine neden olmaktadır. Memurların yaşam koşullarının düzeltilmesine hizmet edecek araç, katsayının kaç olması gerektiğine dair bir tartışma değildir. Çünkü sonuçta katsayının miktarını hükümetler ve büyük burjuvazinin Meclislerdeki temsilcileri belirlemektedir.

Yalnızca "Grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı" memurların hükümetler karşısında kendi yaşam koşulları için pazarlık olanağını yaratabilir. Ve ancak böylece, memurların kendilerinin yürütecekleri mücadele sonunda yaşam koşulları bir ölçüde düzelebilir.

toplu işten çıkarmalar sürüyor

Hükümetin ve komprador burjuvazinin işyerlerinden toplu işçi çıkarmaları sürmektedir. İşsizler ordusuna her gün yeni işsizler katılmaktadır.

Daha önceki aylarda büyük işyerlerinde toplu işçi çıkarmalarına ek olarak, 1979 yılı içinde de bazı işyerlerinde toplu işçi çıkarmalar devam etmektedir. Üstelik döviz sıkıntısını, üretim düşüklüğünü ve işçi taleplerinin yüksek olduğunu bahane eden komprador burjuvazi çeşitli işyerlerinden onbinlerce işçiyi işten atmakla tehdit etmekte, grevleri yasaklamaya ve işçileri açlığa ve sefalete mahkum etmeye hazırlanmaktadır. MESS patronları geçtiğimiz günlerde yaptıkları bir açıklamada, madeni eşya ve otomativ sanayiinde çalışan 350 bin işçinin bu yıl içinde işten atılacaklarını söylemişlerdir. Birçok küçük işletmede ve belediye işyerlerinde şimdiden onlarca işçi sokak ortasında bırakılmıştır.

Bütün bunlara ek olarak birçok işyerinde patronlar grevlere karşı lokavt silahına bugün daha çok sarılmışlardır. Silahların gölgesinde yeni lokavtlar uygulamaya hazırlanmaktadırlar. Bu konuda onların en büyük yardımcıları sıkıyönetim komutanları, CHP reformistleri ve sendika ağalarıdır. CHP reformistlerinin İş Kanununda yapmak istedikleri yeni değişiklikler toplu işçi çıkarmalarını daha da yaygınlaştıracak ve muşrulaştıracaktır.

Toplu işten çıkarmaların ve işsizliğin yaygınlaşması karşısında işçi sınıfı, her renkten sendika ağasının engellemesine rağmen sessiz kalmamakta, işçiler işten atılan arkadaşlarına sahip çıkmaktadır. Bunun için direnişe geçmekte veya çeşitli eylemlerle işçi çıkarmalarını protesto etmektedir. AEG-ETİ Fabrikasındaki direniş bunun sadece bir örneğidir.

Bugün işçi sınıfı ve bütün halk kitleleri işten çıkarmaların son bulmasını, atılan işçilerin geri alınmasını, bütün çalışanlar için işsizlik sigortası kurulmasını istemektedir.

Üstelik işçi tazminatlarının bir fonda biriktirilmeye çalışılması ve Yargıtay 9. Hukuk Dairesinin bu konu ile ilgili almış olduğu son karar işsizliğin ve toplu işten çıkarmaların daha da yaygınlaşmasının ve yoğunlaşmasının bir aracı olacaktır.

SANAYİ

Baş.ta.sa.1'de

SANAYİ BAKANI, EMPERYALİST SERMAYEYE YENİ DAVETİYELER ÇIKARIYOR

Ülkedeki emperyalist sermayenin daha da artması, sömürü ve talanın yoğunlaşmasını isteyen, emperyalist sermayeye göbekten bağlı ABD patentli komprador burjuvalardan biri olan Rahmi Koç, bu isteklerini CHP hükümetine şöyle sunuyor: "Artık gördük ki Türkiye'ye uzun vadede ne 3. dünyadan ne de sosyalist bloktan fayda var. Ne fayda varsa önce kendimizden sonra da batıdan vardır". "Üçüncü Dünya"dan kastedilen emperyalist sömürü ve tahakküm altındaki sömürge ve yarı-sömürgelerdir. Onları efendileri sömürerek "fayda"lanmaktadır. "Sosyalist blok"tan kasıt da sosyal-emperyalistlerdir. Efendilerinin ve kendilerinin çıkarları sosyal-emperyalistlerin ve onların temsilcilerinin çıkarıyla çeliştiği için onların "fayda"sızlığını açıklayarak, efendilerinin çıkarlarını dile getirmektedir. CHP hükümetinin temsilcileri de "bu konuda her türlü yardımı yapmaya amade" olduklarını ve emperyalist sermayeye hemen yeni davetiyeler çıkaracaklarını "süratli kalkınmadan" dem vurarak şöyle dile getirdi: "..Ekonominin bir an önce sağlığa kavuşturulması için yabancı sermayenin geniş çapta ve sağlıklı bir şekilde Türkiye'ye akması gereklidir". Bu emperyalistlerin ve egemen sınıfların istediklerini yerine getirmede cömertliğin ifadesidir. "Geniş çapta"n kasıt, emperyalist sermayenin ülkemize yeni akınları, sömürünün yoğunlaşmasıdır. Bu işi "sağlıklı" bir şekilde yaparak egemen sınıfların bütün istekleri yerine getirilecek demektir.

EGEMEN SINIFLARIN REFORMİST CHP HÜKÜMETİNDEN YENİ TALEPLERİ

Emperyalizme ve egemen sınıflara hizmette bir hayli yol almış CHP hükümetine, TÜSİAD kongresinde, komprador burjuvaların taleplerini TÜSİAD Başkanı Feyyaz Berker şöyle dile getiriyordu: ".bütçe açıkları, aşırı toplusözleşmeler ve aşırı taban fiyatları enflasyonu 1978 yılında tahammül edilmez noktaya ulaştırmıştır." Yani ücretler dondurulsun, toplusözleşmeler egemen sınıfların isteğine göre yapılsın, grevler yasaklansın. Önümüzdeki günlerde açıklanması beklenen tarım ürünleri taban fiyatları düşük tutulsun. IMF'nin bütün direktifleri uygulansın. Bunun gereği yeni zamlar ve devalüasyon da yapılsın. Sonuç olarak egemen sınıflar efendilerinin ve kendi istekleri nin bütün alanlarda uygulanması için CHP hükümetine direktiflerini verdiler.

CHP HÜKÜMETİ EMPERYALİSTLERİN VE EGEMEN SINIFLARIN DİREKTİFLERİNİ ANINDA UYGULUYOR

Hükümet olduklarından bu yana CHP reformistleri egemen sınıfların bütün isteklerini anında uygulamada ustalaşmışlardır. Son direktifleri uygulamaya, emperyalist sermayenin istediği gibi yatırım yapması için "serbest bölge" kararnamesi hazırlanıyor. Devalüasyon için hazırlıklar bitmek üzere. Zamlar devam ediyor. Grev yasaklamalarına son olarak Et ve Balık Kurumu Genel Müdürlüğüne bağlı 29 işyerindeki grevin yasaklanması eklendi. Önümüzdeki günler aynı uygulamalar devam edecektir. Yeni baskı tedbirleri mecliste gündemdedir. Sıkıyönetim paşaları toplusözleşmeler için namluyu temizlemektedirler.

Sonuç olarak söyleyebiliriz: TÜSİAD kongresinde bir kere daha açığa çıktığı gibi, reformist CHP hükümeti, emperyalizmle uzlaşarak, egemen sınıflara koltuk değnekliği yapmaya devam edecektir.

HÜKÜMET

Baş.ta.sa.5'de

CHP reformistleri bu yolla komprador burjuvazinin sömürü ve soygununa yeni ekler yapmakta, işçi sınıfını açlığa ve yoksulluğa mahkum etmeye çalışmaktadır. Grev silahını fiili hayatta ortadan kaldırmanın hazırlığını yapmaktadır. "Milli güvenlik" vb. tipteki gerekçeler işçi sınıfına karşı komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının düzenini daha iyi savunmaya ve güçlendirmeye hizmet etmektedir.

Bu CHP reformistlerinin yeni bir uygulaması değildir. Onlar işbaşına geldikleri günden bu yana işçi grevlerini yasaklamışlar, bu konuda faşist MC iktidarı ile adeta yarışmışlardır. Bugün bu yarışı sürdürmektedirler.

HERKES

Baş.ta.sa.1'de

altında başvururlar. Adına da bürokratik engellerin aşılması adını takarlar. Bunun adı, bürokratik engellerin aşılması değil, herkesin fişlenmesidir.

Böylece egemen sınıflar, işçileri, köylüleri, memur ve gençleri daha kolay fişleyecek, herkes düzenin birer suçlusu haline getirilecektir.

Fakat emekçi halk sömürücü asalakları ve onların uşaklarını çoktan fişlemiştir. Sömürücü asalakların boyunlarına "milli" değil, gayrımilli bir numara asılmıştır. Suçları da sömürü, katliam, baskıdır.

REVİZYONİZMİN

Baş.ta.sa.1'de

ması, ve Türkiye'yi tam bir 'açık pazar' haline getirmesi karşısında her renkten revizyonist emperyalizme uşaklık ruhunu ve politikasını sürdürmeye devam ediyor.

Sahte TKP gibi sosyal-faşist partiler ve onların güdümündekiler, Amerikan emperyalistlerinin, ve diğer batılı emperyalistlerin yerini sosyal-emperyalistlerin almasını istemekte ve bu yönde propaganda yapmaktadırlar. "Üç Dünyacı" yeni revizyonistler ise Türkiye'nin Sovyet sosyal-emperyalizminin ağına düşmemesi için Amerikan emperyalistlerinin soygun ve sömürüsünü desteklemekte ve Türkiye halkının emperyalist kölelik altında yaşaması için yoğun bir çaba göstermektedirler.

Günlük Aydınlık gazetesinin başyazarlığını yapan Doğu Perinçek, 26 Ocak 1979 tarihli başyazısında şunları yazmaktadır:

"Sovyetler Birliği, ekonomik buhranın derinleşmesinden ve Türkiye'nin içine düşdüğü zorluklardan yararlanmaya çalışıyor ve kargaşalık yaratma siyaseti izliyor.

"ABD ve batı ülkeleri gelişmelerden endişe duyuyorlar. Onların birinci meselesi, bugün Türkiye'de yeni ekonomik sömürü imkanları bulmak değil, dengenin Sovyetler Birliği yararına değişmesine yol açacak gelişmeleri önlemektir."

Doğu Perinçek'in emperyalizme uşaklık siyaseti ruhuna öyle bir işlemiş ki, ABD'yi sömürü yapmayan, talan peşinde koşmayan bir devlet olarak göstermekte, emperyalizme ilericilik payesi vermekte ve hatta onu emperyalist olmaktan çıkarmaktadır.

Bunu sadece emperyalistler açısından değil, aynı zamanda komprador burjuvazi açısından da da yapmaktadır. Doğu Perinçek, aynı yazısında komprador burjuvaziyi milli burjuvazi olarak lanse etmekte, Profilo Holding vb. gibi komprador nitelikteki kuruluşları el çabukluğu ile milli burjuva kuruluşlar yapmakta ve emperyalizmin milli burjuvaziyi geliştirdiğini söylemektedir.

Elbette ki ruhunu şeytana satanlardan, emperyalistlerin ve egemen sınıfların önünde her gün kırk takla atanlardan başka türlü bir tahlil yapmalarını bekleyemezdik.

Sahte TKP ve TİKP gibi revizyonist mihraklar ve onların güdümündekiler istedikleri kadar emperyalistlerin uşaklığını yapabilirler, onların bu çabaları Türkiye halkının emperyalistleri, egemen sınıfları ve onların faşist diktatörlüğünü yere çalmasına engel olamayacaktır.

İSTANBUL

Baş.ta.sa.1'de

muştur. Bu el koyma olayı sıkıyönetim yasalarına bile aykırı olarak gerçekleştirilmiştir. Çünkü kargoda el konan gazeteler, İstanbul'a değil, Diyarbakır, Kayseri, Trabzon, Samsun ve Antalya illerine gönderilmek üzere İzmir'den transit kargo olarak THY'ya teslim edilmiş olan gazetelerdi.

Sıkıyönetim komutanlıklarının bu ve benzeri uygulamaları sürmektedir.

Fakat buna rağmen gazetemiz bütün ülke çapında dağıtılmakta ve birçok emekçinin eline geçmektedir. Emekçi halk kitleleri gazetemize büyük bir şevkle sarılmakta ve onu elden ele dolaştırmaktadır. Gazetemize olan talep günden güne artmaktadır. Sıkıyönetimin baskı ve yasaklamaları, el koymaları gazetemizi susturamayacak, Halkın Kurtuluşu en geniş kitlelere ulaşmaya devam edecektir.

Bütün devrimciler ve emekçiler, gazetemizi daha yaygın olarak dağıtmalı, bütün ülke çapında herkesin eline ulaşması için elinden gelen çabayı göstermelidir.

Faşizmin saldırı ve engellemelerini ancak böyle yok eder, onları adım adım göğüsleyebiliriz.

AEG-ETİ

Baş.ta.sa.1'de

çilerin yerine yeni işçiler aldığını ve patronun bazı haklarını yasaya aykırı olarak ödemediğini söylemişler ve işyerinde işgüvenliğinin sağlanmasına, haklarının ödenmesine ve atılan arkadaşlarının işe geri alınmasına kadar mücadeleyi sürdüreceklerini, bunda kararlı olduklarını belirtmişlerdir.

Öte yandan geçtiğimiz günlerde İstanbul Belediyesine ait Halk Ekmek Fabrikasından 7 işçinin işten atılması üzerine, aynı fabrikada çalışan 300 işçi işten atılan arkadaşlarının geri alınmasını istemişler ve olayı protesto etmişlerdir.

Ayrıca bugün 55 işyerinde, daha önceden başlayan grevler sürmektedir. Şu anda grevdeki işçi sayısı 6 bine yaklaşmaktadır.

Genel-İş Sendikasına bağlı birçok belediye işyerinde de grevler devam etmektedir. Bunlar arasında İsparta, Gelibolu, Elbistan, Tuzla, Geyve ve Manisa Belediyeleri bulunmaktadır.

Bütün bu grev ve direnişler sendika ağalarının muhalefetine ve patronların ve onların baskı araçlarının engellemelerine rağmen sürmektedir.

ABDİ

Baş.ta.sa.1'de

sadece emekçi halk kitlelerine, devrimcilere ve yurtseverlere değil, kendi politikalarını, cinayet ve katliamlarını onaylamayanlara karşı da yönelttiklerini göstermektedir.

Abdi İpekçi'nin katledilmesini şiddetle lanetliyoruz ve faşist katillerin bulunmasını ve cezalandırılmasını istiyoruz.

İRAN

Baş.ta.sa.1'de

şısında tutunamadı. Şu satırlar yazıldığı sırada İran halkının bugünkü önderi Humeyni Tahran'a dönmüş bulunuyor.

Bu yeni gelişmeyle birlikte İran devriminin yeni bir sayfası açılmaktadır. İran sokaklarındaki devrimci güçlerle hâlâ Tahran saraylarını, kışlalarını işgal altında bulunduran gericilik arasındaki düğümün çözülme günleri gelmiştir. Şu veya bu şekilde bu düğüm önümüzdeki birkaç gün içinde mutlaka çözülecektir. Ama Amerikan emperyalizminin son umudu Bahtiyar hükümetinin şimdiden sonu gelmiş gözüyor.

Rus sosyal-emperyalistleri bir süre önce değiştirdikleri taktiklerine şimdi daha sıkı sarılıyorlar. Onlar yalnızca birkaç ay önce "baldırı çıplaklar, serseriler" diye saldırdığı güçlere bugün yaklaşmak istemektedirler. Durum iki süper devlet açısından da pek farklı değildir. Her iki emperyalist mihrak da zorla bükemedikleri bileği şimdi sızma, tehdit veya güleryüzle denetim altına almaya çalışmaktadırlar. Revizyonist Tudeh Partisinin bir süredir izlediği tutum sosyal-emperyalistlerin yeni taktiğinin iyi bir göstergesidir. Yalnızca kısa bir süre önce Humeyni hareketine "İslami gericilik" diye saldıranlar, bugün İslam ilkeleri ile sosyalist ilkeler arasında uçurumlar olmadığından söz etmektedirler. Revizyonist Tudeh Partisi ilkeler adına ilkesizliğin içine batmıştır. Ama onların amacı şimdi milli burjuva bir önderlik altında yürüyen İran halk hareketinin içine sızmanın yollarını aramaktır. Elbette ki bu tutum Sovyetlerin İran'da izledikleri şimdiki taktiklerinin doğrudan bir uzantısıdır.

İran'daki son gelişmelerle birlikte Türkiye gericiliği de şaşkınlık ve panik içine düşmüştür. Halk hareketi büyüdükçe onlar Humeyni'nin ne softalığını, ne geriliğini, ne de Rus uşaklığını bırakıyorlar. Özellikle Hürriyet, Günaydın vb. basın organları İran'daki önderlik hakkında sistemli bir karalama kampanyasına başlamışlardır. Bu da batılı emperyalistlerin İran'daki olaylardan duydukları korkuyu yansıtıyor.

İran devriminin açılan yeni sayfasını yine İran halkı yazacaktır. Son birkaç on yılın en büyük kitle mücadelelerinden birini vermekte olan İran halkı çok daha büyük hedefleri gerçekleştirebileceğini ortaya koymuştur. İran devrimini bekleyen hedefler tam bağımsızlık ve gerçek demokrasidir. Birleşmiş ve doğru bir önderlik altında yürüyecek olan İran halkı mutlaka bu hedeflere de varacaktır.

KAPALI

Baş.ta.sa.5'de

Televizyon dizisi CIA, FBI gibi güvenlik örgütlerinin kirli işlerini de ortaya sermektedir. Bunlar ya başka ülkelerin içişlerine karışırken görülmekte ya da Başkanların utanç verici emellerine alet olmaktadırlar. Kamuoyunun aldatılması için yürütülen sahtekarca oyunlar Başkan'ın bilgisi dahilinde çevresi veya devletin güvenlik örgütleri tarafından yerine getirilmektedir.

Siyasi çevrelerde yürüyen bu iğrenç oyunlar kadar insanlar arasındaki yoz ve ahlaksızca ilişkileri ortaya sermesi açısından da ilginç görüntülerle doludur "Kapalı Kapılar Ardında Washington". Amerika'nın eski Cumhurbaşkanı (Johnson) metresini CIA Başkan Yardımcısına peşkeş çekmekte, kafasına bürokrasi içinde yükselmeyi koymuş olan CIA Başkan Yardımcısı da bunu sineye çekmektedir. Erkekler gönüllerinin çektiği kadınlarla beraber olmakta, bunların yataklarından çıkan kadınlar da bir süre sonra başkalarının kollarına atılmaktadırlar. Aşk, sevgi, evlilik gibi insani duygu ve kurumların altından çürümüşlük, ahlaksızlık ve sapıklık çıkmaktadır.

Televizyon dizisi Amerikan emperyalizminin siyasetten ahlağa kadar bütün kurumlarının çökmekte olduğunun açık bir delilidir. Tarihi olarak çöküşe giden bir düzen her yanından koku salmakta, çürüdüğünü belgelemektedir. Televizyonda gösterilen dizi de ister istemez bu çürümüşlüğü yansıtmışır.

Ancak hem televizyon oyununda hem de Şirket romanında, olayların temelinde yatan gerçekler, çelişkiler ve bu olaylara yön veren gerçek kişiler veya toplumsal güçler titizlikle saklanmıştır. Dizi bütün gelişmelerin temelinde kişisel hırsların ve çelişkilerin rol oynadığı izlenimini vermeye gayret göstermiştir. Oysa Nixon'ın Başkan seçilmesinde de rezaletlerinin ortaya çıkarılmasında da belirleyici olanın Amerikan tekelleri arasındaki büyük kavga olduğu, tekellerin iktidar mücadelesinin bugün Amerikan iç siyasetine yön verdiği açıktır.

İşin ilginç yanlarından biri de Amerikan siyasi ve toplumsal yaşantısının bütün kirli yönlerinin bizzat bu kirli işlerin yürütücüsü durumundaki Amerikan tekellerinin emrindeki basın-yayın organları tarafından nasıl televizyona aktarıldığı ve bütün dünyada gösterildiğidir. Oysa bugüne kadar Amerikan basını, gazetesi, radyosu ve televizyonu ile Amerikan halkına ve bütün dünyaya Amerikan yaşantısı ile ilgili olarak her zaman gerçekdışı bir tablo çizmiştir. Peki "Kapalı Kapılar Ardında Washington"un televizyona aktarılması nasıl açıklanabilir? Bunun cevabını Carter'ın başkan olmasından bu yana Amerikan resmi politikasının yeni biçiminde ve Carter'ın yeni propaganda yöntemlerinde bulabilirsiniz.

Amerikan halkının ve dünya halklarının Amerikan emperyalizmine karşı özellikle son otuz yıldır yürüttükleri mücadele, zaten Amerika'nın gerçek yüzünü yeteri kadar ortaya sermiştir. Örneğin CIA'nın dünya halklarına yönelik kirli işlerinin açığa çıkması için ayrıca Amerikan yönetiminin resmi bir açıklamasına artık gerek yoktur. Aynı şekilde başkanlık seçimlerinde dönen dolaplar da demokrat çevreler tarafından bütün çıplaklığı ile gün ışığına çıkarılmıştır. Carter bu kirli işlerin ayyuka çıktığı bir dönemde iktidar koltuğuna oturmuş ve Amerikan emperyalizminin dünya üstündeki eski saygınlığını kazandırmaya yönelik bir dizi çabanın içine girmiştir. Bunlardan birinin "insan hakları savunuculuğunun şampiyonluğu olduğu bilinmektedir. Bir diğer çaba da "açık ve demokratik bir yönetim" şiarı ile yürüyen yeni propganda faaliyetidir. Nixon döneminin utanç verici gizli oyunları ortaya çıkınca bütün başkan adaylarının aynı tür sloganlara sarıldığı da bilinmektedir. Bu da Amerikan halkının gözünde küçülen devlet itibarını yeniden kazanmaya yöneliktir.

Amerikan emperyalizminin bütün kurumları Carter'in bu yeni taktiğini bütünüyle benimsemişler ve onlar da "açık yönetim", "insan hakları" savunucuları kesilmişlerdir.

İşte Amerikan televizyon şirketlerinin, Amerikan tekellerinin bu savunucularının "Kapalı Kapılar Ardında Washington" gibi dizileri ekrana getirmelerinin başlıca hedefi budur. Amerikan düzeninin nasıl kendini düzeltebileceğini(!), bu sistemin gerçekte açıklıktan ve demokrasiden(!) yana olduğunu ispat etmek ancak böyle mümkün olabilecektir. Varsın yine kapılar ardından binbir dolap dönsün, varsın yine CIA dünyanın dört bir tarafında at koştursun.

ZAİRE

Baş.ta.sa.2'de

sist Partisinin önderliğinde Zaire'de silahlı bir mücadele bütün gerici ve emperyalist güçleri hedef alarak yürüyordu.

Zaire'deki olayların ardından gecen 8 ay Zaire'nin nasıl "kurtulduğunu" ortaya çıkarmış bulunuyor. "Üç Dünyacı" revizyonistlerin alkış tuttuğu "kurtarıcı" güçler Zaire'deki kendi çıkarlarından başka hiçbir şey yapmadılar. Zaire'nin kurtuluşu diye gösterilen olay batılı tekellerin Zaire madenlerinde, bankalarında, fabrikalarında yatan dolarlarının kurtarılmasından başka bir şey olmadığı bir kez daha anlaşılmış oluyor.

İKİ

Baş.ta.sa.8'de

bu revizyonistlerin bunun karşısındaki tavırları ve tahlilleri bu gerçeği bir kere daha ortaya koymuş ve sıkıyönetime karşı tutum revizyonizm ile Marksizm arasında gerçekten de tam bir ayraç olmuştur.

(DEVAM EDECEK)

BASKILAR

Baş.ta.sa.1'de

var olmuştur. Işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri kazanmış olduğu hiçbir mevziyi mücadele etmeden terk etmemiştir ve bugün de terk etmeyecektir. Bugün emekçi halk durgun bir deniz gibi gözüküyor olabilir. Ama yarın o deniz fırtınalara, boralara gebedir. O fırtınalar, boralardık ki, denizin üzerinde bugünden su almaya başlamış çürük tekneyi denizin dibine, bir daha çıkmamak üzere gönderecektir.

Bugün İran'ı bir baştan bir başa saran halk mücadelesi bunun en güzel örneğidir. İran'da kabaran okyanus dalgaları mutlaka bağımsız ve demokratik bir İran'ı yaratacaktır.

Türkiye'de de faşist diktatörlüğün sıkıyönetimli, sıkıyönetimsiz saldırıları ve baskıları işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin başarıya ulaşmasının önüne geçemeyecektir. 15-16 Haziranların, DGM Direnişlerinin yaratıcısı işçi sınıfı ve bütün halk faşist diktatörlüğün, onun cellatlarının önüne boynunu kuzu kuzu uzatmayacaktır. Üstelik bugün dünden farklı olarak, emekçi halk kitleleri daha da örgütlü olma yolunda hızlı adımlar atmaktadır. Proleter devrimci önderlik kitleler arasında hızla yayılmaktadır. İşçi sınıfı giderek bilinçlenmekte, reformizmin ve revizyonizmin yüzü giderek daha büyük oranda açığa çıkmaktadır.

Reformizmin ve revizyonizmin uyuşturucu politikası ve faşizmin saldırganlığı, işçi sınıfı ve diğer ezilen sınıf ve tabakaları sınıf olarak ortadan kaldıramayacağına göre, emekçi halkın mücadelesi de durduralamayacaktır.

Faşist diktatörlüğün baskıları sökmeyecektir. Çünkü baskının, terörün ve sömürünün olduğu yerde mücadele de vardır.

Ve bu mücadele er geç zafere ulaşacaktır.

HALKIN KURTULUŞU yolunda

GENÇLİK

Gençlik hareketinin temelini işçi ve köylü gençliğin teşkil etmesi gerektiğini unutmayınız. Bu sizin dayanacağınız geniş kitlelerdir.

Sıkıyönetim de gençliğin devrimci mücadelesini engelleyemiyor

Sıkıyönetimle birlikte gençlik üzerindeki baskılar daha da yoğunlaştı. Okullara daha çok polis ve jandarma yığılıyor. Her türlü propaganda çalışması bunlar tarafından engellenmeye çalışılıyor. Gençliğin her eylemine, mücadelesine, polis ve jandarma azgınca saldırıyor. Birçok genç hapishanelere atıldı. Birçoğu işkencelere çekildi, coplandı, dipçiklendi, evleri basıldı. Bu arada, şimdiye dek liseli gençliğimizin militanca mücadelesi sonucunda bir kağıt paçavrası olarak kalan faşist Disiplin Yönetmeliği süngülerin gölgesinden yararlanılarak uygulanmaya çalışılıyor. Liseli gençlik üzerindeki faşist disiplin uygulamaları artırılarak birçok öğrenciye cezalar verildi.

Ama bunların hiçbiri de yiğit gençliğimizi yıldıramadı. Onun kararlı ve militan mücadelesini durdurmaya yetmedi, yetmeyecek de. Gençlik, sıkıyönetim uygulamalarına ve sıkıyönetime karşı, faşist Disiplin Yönetmeliğine karşı, faşist baskı yasa tasarılarına karşı ve diğer çeşitli talepleri için mücadelesini sıkıyönetimin her türlü baskısına rağmen kararlılıkla yükseltmektedir.

SULTANAHMET ENDÜSTRİ MESLEK LİSESİ:

İLB taraftarı öğrenciler gasbedilmiş olan öğrenci yönetim kurulu (ÖYK) hakkını fiili olarak elde etmek ve sıkıyönetimi teşhir etmek için bir forum yapmak amacıyla yoğun bir çalışma yürüttüler. Bu çalışma, özellikle son üç gün pul, duvar gazetesi, yazılama ve her sınıfta yapılan sınıf toplantılarıyla daha da yoğunlaştı. Bu çalışmalar sırasında ÖYK'yı hayata geçirmenin önemi ve gençliğin haklarına, mücadelesine ve örgütlenmesine faşist diktatörlüğün, son olarak da sıkıyönetimin saldırıları anlatıldı. Perşembe günü yapılmak istenen forum, idare ve polisin azgınca saldırısı sonu engellendi. Ardından birçok öğrenci, idareye çağrılarak cezalandırılmakla tehdit edildiler. Ama öğrenciler yılmadılar. Bir gün önceki zaaflarını da gidererek Cuma günü, gerici öğretmenlerin ve idarenin engelleme çabalarına rağmen forum gerçekleştirildi. Forumda İLB'li bir devrimcinin sıkıyönetimin saldırılarını teşhir eden ve ÖYK'nın önemini anlatan konuşması sık sık "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganlarıyla kesildi. Forumda tüm kitlenin oylarıyla ÖYK seçildi. Akın akın gelen polis, öğrencileri engelleyemedi. Bunun üzerine polis, faşist okul idaresinin ihbarıyla 3 İLB'linin evini basarak sorgusuz sualsiz 1. Şubede günlerce işkence etti, daha sonra da tutukladı.

ANADOLU LİSESİ:

Bir devrimcinin sudan bahanelerle cezalandırılması üzerine İLB taraftarları, diğer gruplarla da birliği gerçekleştirerek sıkıyönetime ve faşist Disiplin Yönetmeliğine karşı propagandayı yoğunlaştırdılar. Yapılmak istenen forum, faşist öğretmenlerce engellendi. Bu engellemeyi öğrenci kitlesi sloganlar haykırarak protesto etti. İdarenin ve jandarmanın engellemelerine rağmen öğrenciler bir günlük boykotu gerçekleştirdiler. Tüm saldırılarına rağmen öğrencilerin mücadele kararlılığını kıramayınca çevredeki kahveleri basarak ve sokakta gidenleri toplayarak cop ve dipçik darbeleriyle okula sokmaya çalıştılar. Daha sonra faşist idare, devrimcilerin listesini sıkıyönetime vererek 6 öğrencinin tutuklanmasını istedi. 6 öğrenci günlerce 1. Şube hücrelerinde işkence görmüş, bunlardan üçü tutuklanmıştır.

İLB'NİN TUTUKLAMALARI PROTESTO EYLEMLERİ

Liseli gençliğin haklarını fiilen kullanması sonucunda uygulanamayan faşist Disiplin Yönetmeliğinin sıkıyönetim sayesinde uygulanmaya çalışılması sonucu mücadelenin en önünde yer alan İLB üyelerine yönelen cezalandırmalar yoğunlaşmıştır. Son günlerde sıkıyönetime ve gençlik örgütlerine yönelen saldırılara karşı, ÜASS formlarının parasız olması ve herkese yükseköğrenim hakkı için yürütülen mücadeleler sırasında yukardaki tutuklamalardan başka, Tuna Lisesinde 3, Yedikule Lisesinde 4, Davutpaşa Lisesinde 2 ve Darüşşafaka Lisesinde 1 İLB taraftarı önce Disiplin Yönetmeliğiyle cezalandırılmış sonra da evleri basılarak ve okuldan alınarak tutuklanmışlar ve günlerce işkenceye çekilmişlerdir. İLB, bu saldırıları protesto ve tutuklanan üyelerinin serbest bırakılması için yaygın bir faaliyet yürütmüştür. Sultanahmet Endüstri Meslek, Yedikule, Yapı Meslek, Üsküdar, Anadolu, Göztepe Ticaret, Suadiye, Sadık Canarslan, Vefa, Vefa Akşam, Pertevniyal, Esenler, Tuna, İzzet Ünver, Bakırköy Akşam Ticaret, Bakırköy, Feriköy, Gültepe Meslek, Behçet Kemal, Maçka Teknik, Şişli, Motor Sanat, Kabataş, Levent, Beyoğlu, Atatürk, Beyoğlu Ticaret, Ataköy Liselerinde ve Bostancı Ortaokulunda sözlü propaganda çalışmaları, sınıf toplantıları, pullama, duvar gazetesi ve yazılama yapıldı. Bazı birimlerde bağış toplandı.

İLB'NİN DİĞER EYLEMLERİ

BEYOĞLU ATATÜRK LİSESİ:

25 Ocak Perşembe günü ÖYK'yı da ellerinde bulunduran İLB taraftarları 150 kişilik bir kitleyle bir toplantı yaparak, okuldaki sorunlarını tartıştılar, mücadele programını tartıştılar. Reformist bir öğretmenin toplantıyı sıkıyönetime ihbarı üzerine okul, polis ve jandarma tarafından sarılarak, arama yapıldı. 2 öğrenci hakkında soruşturma açıldı. Yapılan toplantıda ayrıca faşist Disiplin Yönetmeliği ve uygulamaları, sıkıyönetim ve nasıl mücadele edilmesi gerektiği de tartışıldı.

MAÇKA TEKNİK VE ŞİŞLİ Liselerinde öğrenciler faşist propaganda yapan öğretmenlere karşı protesto eylemleri gerçekleştirdiler. Maçka Teknikte imza toplamanın yanı sıra, sözkonusu öğretmenin yazılı sınavına girmediler. Öğretmenin 120 kadar öğrenciyi disipline vermesi üzerine öğrenciler, eylemlerini savunarak, bunu öğretmenin faşist propaganda yapması ve demokrasi ortamı sağlamaması üzerine yaptıklarını açıkladılar. Şişli Lisesi'nde de öğrenciler yine aynı nedenle 2. sınıfta bir öğretmenin derslerine girmediler.

ÜSKÜDAR KIZ LİSESİ: Öğrenciler faşist idarenin çeşitli baskılarını ve yatakhaneye bir erkeğin bıçak çekerek girmesi ve sarkıntılık etmesi karşısında hiçbir tedbir almamasını protesto etmek için boykot kararı aldılar. Ancak boykot, idare tarafından kırıldı. 2 öğrenci dövüldü. Bunun üzerine öğrenciler aralarından seçtikleri 3 temsilciyi Milli Eğitim Müdürüne yolladılar. Milli Eğitim Müdürü ilgisiz kaldı. Daha sonra gittikleri basın da ilgisiz kaldı. Öğrenciler bu baskılara karşı kendi özgüçleriyle mücadeleyi yükseltme kararı aldılar.

İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ:

Açılışından bu yana geçen 4 hafta içinde İTÜ öğrencileri her gün daha da artırılmak istenen baskılarak karşı direndi. Jandarmanın koridorlara girmesi, duvar gazetelerini indirmesine karşı direnişler yaptı. Halkın Kurtuluşu taraftaları, gazete satışı, özel sayı dağıtımı, duvar gazetesi, sınıf toplantıları ve sözlü propagandayla geniş öğrenci kitlesine faşist diktatörlüğün saldırıları ve sıkıyönetim hakkında gerçekleri açıkladılar, mücadele azmini güçlendirdiler. Her saldırının önüne kararlılıkla dikildiler. Birim derneğinin yönetiminde bulunan Dev-Sol, sürekli olarak pasifist bir çizgi izleyerek, eylemlerin önüne dikildi, mücadeleyi bastırmaya çalıştı, "kadro kaptırmama" teorileriyle jandarma karşı teslimiyeti savundu. Bu arada 2,5 senedir okula uğramayan faşistler, polis-jandarma desteğinde okula gelme çabalarına giriştiler. Okul öğrencileri buna karşı çıktılar. Faşistlerle aynı sınıfta derse girmediler. Ama Aydınlık-TİKP hainleri gerçek yüzlerini bir kez daha göstererek faşistlerle aynı masalara oturdular.

ŞİŞLİ SİYASAL

Jandarmayla birlikte faşistler de okula gelmeye başladılar ve işi polis ve jandarmanın desteğinde kitleye saldırmaya kadar vardırdılar. D.Sol, Kurtuluş gibi ortayolcu siyasetler "jandarma bizi de alır" gerekçesiyle eylemsizliği hayata geçirdiler. Kitleye de eylemsizliği propaganda ettiler. Halkın Kurtuluşu taraftarları bunlara kararlılıkla karşı çıktı. Faşistlerin gelmesini ve jandarma baskısını teşhir eden sınıf konuşmaları yapılırken, jandarma Halkın Kurtuluşu taraftarlarına saldırarak 2 kişiyi gözaltına aldı. D.Sol 10 tane faşistin okula gelmesini sözümona protesto etmek için bir gün okula gitmeme kararı aldı. HK taraftarları bunun, okulu 10 tane faşiste teslim olacağını söyleyerek kararı tanımadılar. Son günlerde okula gelen D.Sol, D.Yol, Kurtuluş taraftarlarının sayısı giderek azalmaktadır.

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ ECZACILIK FAKÜLTESİ:

Sıkıyönetimle birlikte baskılar artırılarak, dersleri olmayan öğrenciler zorla okuldan atılmaya çalışıldı ve kantin kapatıldı. Bunun üzerine Halkın Kurtuluşu taraftarları pullama, izma toplama, sınıf konuşmaları yoluyla bu uygulamaları ve jandarma süngüsü altında ders yapmayı teşhir ettiler. Çalışmalar sonucunda bu uygulamalar kaldırıldı. D.Sol başta bu çalışmalara karşı çıkmasına rağmen, devrimcilerin doğru ve kararlı tutumu karşısında sessiz kaldı.

Ayrıca Hukuk, Edebiyat, İşletme, Cerrahpaşa Tıp, Fen Fakülteleri, Vatan Mühendislik gibi çeşitli birimlerde İYDGD'nin kapatılması, devrimci basına yönelen saldırılar ve YÖ Yasa Tasarısına karşı sözlü propaganda ve pullama çalışmaları yürütülmektedir.

KOCAMUSTAFAPAŞA

Sıkıyönetimle birlikte Kocamustafapaşa halkı ve gençliği üzerindeki baskılar da alabildiğine yoğunlaştı. İst.YDGD'nin şubesi olan Kocamustafapaşa YDGD'nin yöneticileri hakkında tutuklama kararı çıkartıldı ve evleri arandı. Kahveler ve çeşitli evler hiçbir gerekçe göstermeksizin aranıyor. Halkın toplu bulunduğu yerler, işyerleri ve esnaflar sürekli aranıyor ve tehdit ediliyor. Çeşitli kahvelerde sürekli polis oturmaktadır. Kapatılan derneğin yanındaki işyerleri her gün aranıyor.

Jandarma evlere girerek yazı yazanları ve propaganda yapanları sormakta, halkı tehdit etmekte, küfürler savurmaktadır. Spor kulüpleri sık sık aranmakta, maç için sahaya giden futbolcular ve seyirciler eşyalarına ve ceplerine kadar aranmaktadır.

Kocamustafapaşa gençliği bu baskılar karşısında yılmadı. Çalışmalarını yine sürdürüyor. Kahvelerde ve tek tek evleri dolaşarak, sıkıyönetim ve saldırıların teşhiri yapılıyor. Her gün silinmesine rağmen yazılama, pullama, duvar gazetesi asmak gibi çeşitli yöntemlerle propaganda çalışmaları sürdürülüyor.

DİŞ HEKİMLİĞİ YÜKSEK OKULUNDA BOYKOT:

Emek Mahallesi Diş Hekimliği Yüksek Okulu öğrencileri sıkıyönetimin ilanıyla birlikte, Akademi Senatosu ve okul idaresinin kararıyla bir üst sınıfa geçmek için iki ders hakkının ellerinden alınmasına karşı mücadeleyi yükselterek boykota başladılar.

Geçmiş yıllarda Diş Hekimliği Yüksek Okulunda bir üst sınıfa geçmek için iki ders hakkı okul idaresi ve Akademi Senatosu tarafından uygulanıyordu. Fakat bu öğrenim yılında okul idaresi ve Akademi Senatosu sıkıyönetimden de güç alarak öğrencilerin bir üst sınıfa geçmek için iki dersten borçlu olma hakkını uygulamadı. Öğrenciler bu sorunların çözümünü isteyen bir dilekçeyle okul idaresine başvurarak bir günlük uyarı boykotu yaptılar. Okul senatosu yaptığı bir toplantıyla bu konuyu yetkisi dışında bıraktı. Öğrenciler senatonun bu kararına karşılık mücadelelerini bir yandan okul yöneticileriyle görüşmeyle, bir yandan da okul yönetim kurulundaki öğretim üyelerinin derslerine girmeyerek sürdürdüler. Öğrencilerin bu çabaları sonuçsuz kalınca mücadeleyi daha da genişleterek 19 Ocak gününden itibaren boykota gittiler.

Mahalle halkının da desteğini almak amacıyla çevrede yazılamalar yapıp, bildiriler dağıttılar. Öğrencilerin bu mücadelesi, jandarmanın ve polislerin azgın saldırılarına rağmen devam etmektedir.

demokratik lise Bayraklar şimdi daha da yükseklerde

Ortaöğrenimde birinci öğrenim dönemi sona erdi. Geçtiğimiz bu dönemde de liseli gençliğin mücadelesine damgasını vuran özellik, bu mücadelenin daha da yükselmesi, yaygınlaşması, kitlevileşmesi ve daha bilinçli bir hal kazanması oldu.

Dönemin başında faşist diktatörlük ve koltuk değneği CHP hükümeti, ortaöğrenim gençliğine yönelik peşpeşe saldırılar gerçekleştirdiler. Bu saldırıların yanı sıra çeşitli çirkin demagojilere başvurmaktan da çekinmediler. Ortaöğrenim Disiplin Yönetmeliğinin değiştirilerek daha da faşistleştirilmesi, okulların polis-jandarma kışlası haline getirilmesi, sorumlu öğrenci uygulaması, sınıf geçmenin daha da zorlaştırılması, OSANOR projesi, gençlik örgütleri üzerindeki baskıların yoğunlaştırılması sivil sıkıyönetim uygulamaları ve son olarak ilan edilen sıkıyönetim. İşte bunlar geçtiğimiz dönem içinde liseli gençliğe yönelen başlıca saldırılar oldu. Reformist hükümet, dönem başında "anarşinin" ortaöğrenim kurumlarında yaygınlaşmasını engellemek için her şeyi yapacağını ilan etmişti. Dönem içerisinde de vaat ettiği gibi liseli gençliğin mücadelesini bastırabilmek için elinden geleni ardına koymadı.

Ama liseli gençliğin burjuva-feodal düzene, faşist diktatörlüğe ve onun eğitim sistemine duyduğu kin, taşıdığı engin devrimci potansiyel, mücadele azmi ve kararlılığı tüm karşı-devrimcilerin bu heveslerini kursağında bıraktı. Onların amaçladıklarının aksine, liseli gençliğin mücadelesi daha da yükseldi. En ücra kasabaya kadar tüm ülkeye yayıldı. Daha kitlevi bir hal kazandı, eylemlere geçmişe göre çok daha geniş bir katılım oldu. Mücadele, daha örgütlü ve bilinçli bir hal kazandı. Tıpkı 16 Mart faşist katliamında olduğu gibi, Maraş'taki faşist vahşete karşı gösterdiği tepki onun mücadele, bilinç ve potansiyelinin güçlü bir göstergesi oldu.

Sosyal-faşist hainlerin tecriti daha da hızlandı. Daha geniş liseli gençlik yığınları onların gerçek yüzünü gördü. Bu sosyal-faşist hainlerin artık demagoji yerine saldırganlığa daha çok başvurmalarını da beraberinde getirdi. Ama liseli gençlik bunlara da boyun eğmedi. Her defasında gerekli cevabı verdi. Liseli gençliğin mücadelesine cepheden saldıran Aydınlık-TİKP hainleri de her defasında aynı akibete uğradı.

Öte yandan gerek devrimci propagandanın, gerekse yaşanan sürecin bir sonucu olarak reformizm liseli gençlik yığınları gözünde daha da fazla teşhir oldu. Bu durum liseli gençlik saflarında devrimcileşmenin hızlanmasını da beraberinde getirdi.

Liseli gençlik, geçtiğimiz dönem içinde, mücadelesinin bugüne kadar taşıdığı zaafları aşma doğrultusunda da önemli adımlar attı. Bu olumlu adımların atılmasında proleter devrimci gençlik hareketinin önderliğinin, yol göstericiliğinin belirleyici bir rolü oldu. Liseli gençlik mücadelesi geçtiğimiz dönemde sadece sivil faşistlere yönelmekle sınırlı kalmadı. Faşist Disiplin Yönetmeliğine ve okullardaki polis-jandarma karakollarına karşı mücadele her okulda yükseldi. "Faşist Disiplin Yönetmeliğine Hayır", "Polis-Jandarma Okullardan Defol" şiarları her yana kapladı. Artık mücadele, sivil faşistlerle sınırlı kalmıyor, doğrudan devlet kurumlarını hedef alıyordu.

Zaafları aşma konusundaki ikinci olumluluk ise şimdiye dek gereken önem verilmemiş olan mesleki örgütlenmelerin yaratılması ve birim örgütlenmelerinin geliştirilmesi doğrultusunda atılan adımlardı. Birçok il ve ilçede merkezi mesleki örgütlerin yaratılması konusunda büyük gelişmeler katedildi. Mevcut bazı illerin yanı sıra bazı büyük illerde de yeni örgütler kuruldu. (İLB, İzLB, BLÖB) birçok il ve ilçede ise kurma çalışmaları hemen hemen tamamlanmış durumda. Öte yandan tek tek okullarda öğrenci birliklerinin yaratılması, kolların çalıştırılması doğrultusunda birçok okulda önemli ilerlemeler oldu. Bu örgütlenmelerin geliştirilmesinin hem birimlerdeki örgütlülüğü pekiştirmede, hem de öğrencilerin birliğini güçlendirmede büyük katkıları oldu.

Kısaca söylersek geçtiğimiz dönemde liseli gençlik mücadelesinde tüm karşı-devrimcilerin ve gericilerin yüreğine korku salan, halka ve devrim güçlerine ise umut ve güven veren, sevinç kaynağı olan gelişmeler oldu. Demokratik Lise bayrakları şimdi daha da yükseklerde.

Bolu'da toplantı

13 Ocak 1979 günü Bolu YDGD, faşist disiplin yönetmeliğine ve Yüksek Öğrenim Yasa Tasarısına karşı mücadeleyi yükseltmek ve BLB'nin kuruluş çalışmalarını hızlandırmak amacıylı bir toplantı düzenledi.

300'ü aşkın gencin katıldığı toplantı, devrim şehitleri adına yapılan saygı duruşuyla başladı. BYDGD adına yapılan konuşmadan ve gösterilen slayttan sonra faşist disiplin yönetmeliğinin niteliği gençlik üzerindeki baskılar anlatıldı. Sosyalist ülkeden örnekler vererek devrimcilerin nasıl bir eğitimi savunduklarını açiklandı. Konuşmanın son bölümünde ise Bolu'da faşist disiplin yönetmeliğine karşı mücadelenin BLB ile yürütülebileceği belirtildi. Liseli gençlik adına yapılan konuşmada ise Bolu'da liseli gençliğin mücadelesi ve BLB kurma çalışmaları anlatıldı. Ozanların devrimci marşlar ve türküler söylemesinden sonra Yüksek Öğrenim Yasa Tasarısının niteliği ve bu tasarıyla nelerin hedeflendiği ve Yüksek Öğrenim Yasa Tasarısına karşı nasıl mücadele edilmesini anlatan konuşma yapıldı. Toplantı Enternasyonal Marşıyla sona erdi.

Liseli gençlik: «ÜASS KALDIRILMALIDIR»

SARIYER LİSESİ: İLB taraftarları, okullarında pullama yaparak, duvar gazetesi asarak ve sınıflarda yaptıkları konuşmalarla ÜASS'nin kaldırılmasını istediler.

YAPI MESLEK LİSESİ: Öğrenciler sınıf toplantılarıyla, çeşitli tartışmalarla ÜASS'nin kaldırılmasını ve harçların alınmamasını istediler.

GÜLTEPE ENDÜSTRİ MESLEK LİSESİ: ÜASS'nin kaldırılması için pullamalar, duvar gazeteleri ve sınıf toplantıları yapıldı.

YENİ LEVENT LİSESİ: Sınıflarda yapılan toplantılarla faşist Disiplin Yönetmeliğinin ve ÜASS'nin kaldırılması istendi.

MOTOR SANAT LİSESİ: ÜASS'nin kaldırılması için pullamalar yapılıp duvar gazetesi asılarak, konuşmalar yapıldı.

BEYOĞLU ATATÜRK LİSESİ: ÜASS'nin kaldırılması için pullama, yazılama yapılarak, koridorlarda konuşmalar yapıldı.

Beyoğlu Ticaret Lisesi, Behçet Kemal Çağlar Lisesi, Feriköy Lisesi, Alibeyköy Endüstri Meslek Lisesi, Alibeyköy Lisesi, Esenler Lisesi, Vefa Lisesi, Sadık Canarslan Lisesi ve Yedikule Liselerinde de pullamalar, sınıf toplantıları ve duvar gazeteleri asılarak ÜASS'nin kaldırılması istendi.

MAÇKA TEKNİK LİSESİ'nde ise, pullamaların, duvar gazetelerinin yanında ÖYK, sınıf başkanlarıyla bir toplantı yapılarak, ÜASS'nin kaldırılması için nasıl bir çalışma yapacaklarını tartıştılar.

Gençlik örgütlenme mücadelesini sürdürüyor

NEVŞEHİR DKD KONGREDE ADINI YDGD OLARAK DEĞİŞTİRDİ

Nevşehir Devrimci Kültür Derneği'nin 24 Ocak'ta kongresi yapıldı. Kongre sonucunda tekrar Halkın Kurtuluşu yolunda Gençlik taraftarları çeşitli küçük-burjuva oyunlara rağmen yönetime seçildiler. Daha önceki Genel Kurulda DY, Partizan ve Halkın Yolu taraftarları Halkın Kurtuluşu düşmanlığı temelinde yönetimi almışlardı. Derneğin adı Nevşehir Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği olarak Genel Kurulca değiştirildi.

GİRESUN YDGD 1. OLAĞAN KONGRESİNİ YAPTI

Giresun YDGD, 1. Olağan Genel Kurul çalışmalarını faşist diktatörlüğe karşı anti-faşist mücadelenin yükseltilmesinin, örgütsüzlüğün örgütlülüğe dönüşmesinin ve YDGD'yi halka ve gençliğe tanıtmanın bir aracı olarak ele aldı. Ve bu amaçla kongreye hazırlık çalışmalarını yürütecek bir komite oluşturuldu. Oluşturulan bu komite, üyelerin katıldığı bir toplantı yaparak çalışmaların nasıl yürütüleceği hakkında bilgi vererek çalışmalara başladı. Söke Mahallesinde tek tek evler ve bakkallar dolaşılarak propagandalar yapılıp, bağış toplandı ve kongreye çağrılar yapıldı. Köy çalışmalarına önem verilerek bir köyde 2 defa kahve toplantısı yapılıp gazete satıldı. Mahalli basınla ilişkilere girilerek basında YDGD çalışmalarını anlatan yazıların yer alması sağlandı. Son bir hafta içinde iki bez pankart şehrin en işlek caddelerine asıldı. Kongre duyurusunu içeren çok sayıda karton pankart mağaza ve dükkanların vitrinlerine asıldı. 3500 adet bildiri çeşitli semtlerde ve birimlerde dağıtıldı. Giresun YDGD, kongre çalışmaları esnasında 100'ü aşkın üye kazanarak 10 bin lirayı aşkın bağış topladı.

Yapılan bu hazırlık çalışmalarından sonra 21 Ocak'ta kongre yapıldı. Kongre, eski yönetim kurulundan bir arkadaşın açış konuşmasıyla ve devrim andının içilmesiyle başladı. Yapılan divan seçiminden sonra YDGF Merkez Yürütme Kurulundan bir arkadaş gençliğin bugüne kadarki mücadelesini ve artan saldırılarla birlikte sıkıyönetime karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiğini anlattı. YDGD'lerden, Ziraatçılar Derneği Giresun Şubesinden, Doğu Karadeniz Maden İşçileri Sendikasından vb. yerlerden gelen mesajlar okundu. Genel Kurulca, kongrede alınan kararlarla yurtsever devrimci basın üzerindeki baskılar, İYDGD'nin kapatılması ve sıkıyönetim protesto edilerek Örnektepe'de katledilen Mustafa Yaşar arkadaş onur üyeliğine kabul edildi. Kongre, YDÖ ve liseli gençlik adına yapılan konuşmalardan sonra yeni yönetim adına yapılan kapanış konuşmasıyla ve devrim andının içilmesiyle sona erdi.

NAZİLLİ YDGD 1. KONGRESİ

Nazilli YDGD'nin 1. Olağan Kongresi başarılı bir şekilde yapıldı. Kongre öncesi yürütülen çalışmalarla NYDGD'nin 140 olan üye sayısı 300'e yükseltildi. Kongrede NYDGD'nin YDGF'ye üye olması Genel Kurulca kabul edildi. Kongrede YDGD'nin folklor ekibi çeşitli oyunlar oynadı ve devrimci bir ozan halk türküleri ve marşlar söyledi.

MUĞLA YDGD 1. KONGRESİ

13 Ocak günü Muğla YDGD 1. Olağan Kongresini yaptı. Kongre, saygı duruşuyla ve MYDGD Başkanının açış konuşmasıyla başladı. Kongrede çeşitli konuşmalardan ve gösterilerden sonra Genel Kurulca MYDGD nin YDGF'ye üye olması kabul edilip yurtsever devrimci basın üzerindeki baskılar ve sıkıyönetim protesto edildi.

İki revizyonist mihrakın halka karşı düşmanlık yarışı

TKP DE, TİKP DE CHP'Yİ 'ANTİ-FAŞİST' İLAN EDEREK DESTEKLEMEKTE VE EGEMEN SINIFLARIN CHP REFORMİSTLERİ ELİ İLE UYGULADIKLARI POLİTİKAYI ONAYLAMAKTADIRLAR

TKP'NİN VE TİKP'NİN KOMPRADOR-FEODAL DÜZENE VE FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN VARLIĞINA BIR İTİRAZLARI YOKTUR, ONLAR ARASINDAKİ ÇATIŞMANIN ÖZÜ KARŞI-DEVRİMİN ÇIKAR ÇATIŞMASINDAN KAYNAKLANMAKTADIR

Sıkıyönetim ilanından ve egemen sınıfların yeni bir saldırı dalgası başlatmasından bu yana kendini "sol" adı altında lanse eden bazı siyasi mihraklar, bir yandan kitlelerin faşizme ve faşist diktatörlüğe karşı mücadelesini baltalarken, bir yandan da kendi revizyonist fikirlerini kusmaya, düzenin olduğu gibi ayakta kalması için vargüçleriyle çalışmaya devam ediyorlar. Bu tip revizyonist mihraklar, hem karşı-devrimci siyasetlerini bütün çıplaklığı ile gözler önüne sererken, hem de bunu örtmek için birbirleri aleyhine atıp tutmakta ve proleter devrimcileri, karşı tarafın izinde olmakla suçlamaktadırlar . Onlara göre sıkıyönetimin ilanı tam bir ayraç oldu ve kendileri dışındaki bütün siyasetlerin oportünist bir hatta sahip oldukları daha açık olarak ortaya çıktı.

Sahte TKP'nin ve "Üç Dünyacı" yeni revizyonist mihrak Aydınlık-TİKP revizyonistlerinin sıkıyönetim ilanı karşısında izledikleri siyasi hattan ve aralarındaki çatışmadan ve çatışmanın niteliğinden söz etmek istiyoruz.

BİRBİRLERİNİ SUÇLAYARAK GERÇEĞİ GİZLEME ÇABASI:

Bilindiği gibi Aydınlık-TİKP yeni revizyonist mihrakının karşı-devrimci yüzünün ve savunduğu siyasetin gerçek niteliğinin iyice su yüzüne çıkması ile birlikte ve proleter devrimci hareketin bu karşı-devrimci siyaseti bir bütün olarak mahkum etmesinden sonra, bu revizyonist mihrakın elebaşıları yeni bir demagojik yöntem geliştirdiler. Proleter devrimci hareket ve emekçi halk kitleleri faşist diktatörlüğe ve onun arkasındaki emperyalistlere karşı mücadele bayrağını mı yükseltti,Aydınlık-TİKP revizyonistlerinin demagojisi hazırdır: 'TKP'nin izinden gidiyorsunuz' ! Bütün ülke çapında faşist diktatörlüğün yeni saldırılarına karşı yeni bir mücadele mi boy göstermeye başladı, Aydınlık-TİKP yeni revizyonistleri gazetelerinin köşebaşlarından hemen ortaya atılırlar:Böyle bir mücadele TKP'nin ve MHP'nin işine yarıyor, bugün ülkemizin milli birliğe ihtiyacı vardır, bu bir kargaşalıktır ve kargaşalık siyasetini de sosyal-emperyalistler körüklüyor,o halde siz sosyal-emperyalistlerin güdümündesiniz vb. vb.' !

Aynı demagojik yöntemi başka bir açıdan da sahte TKP revizyonistleri kullanmaktadırlar. Fakat bir farkla ki bu revizyonistler, aynı demagojik yöntemi, daha fazla siyasi pişkinliğe ve tecrübeye sahip oldukları için biraz incelterek kullanmaktadırlar. Onlar da TİKP revizyonistlerinin aksine, mevcut komprador-feodal düzenin temellerine ve sosyal-emperyalistlere karşı yönelen mücadeleyi bastırmaya, karalamaya çalışmakta, buna önderlik eden proleter devrimcileri Amerikan emperyalistlerinin ve Çin'in yanında olmakla, onların politikasına hizmet etmekle suçlamaktadırlar, proleter devrimci hareketi Aydınlık-TİKP revizyonistleri ile özdeşleştirmeye uğraşmaktadılar, proleter devrimcilere karşı "savaşım" çağrıları çıkarmaktadırlar.

Aynı zamanda da bu platformda aralarında yoğun bir mücadele sürmektedir. Fakat pratik sınıf mücadelesinin bugüne kadar defalarca doğruladığı gibi, onlar arasındaki bu mücadele birinin devrimci diğerinin karşı- devrimci olmasından kaynaklanan bir mücadele değildir. Onların komprador-feodal düzenin ve faşist diktatörlüğün varlığını devam ettirmesine, işçi sınıfının ve emekçi halkın devrimci-demokratik mücadelesinin bastırılmasına hiçbir itirazları yoktur. Bunun için de ellerinden geleni yapmaktadırlar. Onların ayrıldıkları tek nokta, birinin bugünkü mevcut ekonomik ve siyasi yapının Amerikan emperyalistlerine bağımlı olarak varlığını sürdürmesini ve bu çöplükten Çin revizyonistlerinin de otlanmasını istemesi; diğerinin ise Türkiye'nin Sovyet sosyal-emperyalizminin egemenliği altına girmesi için "savaşım" vermesidir. Bu iki revizyonist mihrak arasındaki çatışmanın özü de buradan kaynaklanmaktadır.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, bu revizyonistlerin komprador - feodal düzenin yaralarını sarmaya yönelik olarak faşist diktatörlüğün CHP reformistleri eli ile aldığı tedbirlere ve faşizmin saldırılarının yoğunlaşmasına hiçbir itirazları yoktur. Yalnız sahte TKP revizyonistleri bu işi daha ince ve demagojik yöntemleri daha iyi kullanarak, halkın mücadelesine sahip çıkıyormuş gibi bir tavır içine girerek yapmaktadırlar. Fakat bu incelik onların karşı-devrimci Sovyet sosyal-emperyalizminin çıkarlarına hizmet eden siyasetlerinin ve pratik mücadelelerinin özünü,gerçek niteliğini gizleyememektedir.

Bunun en iyi örneği, sıkıyönetim karşısında TKP'nin ortaya koyduğu değerlendirme ve onun yönlendiriciliğindeki kuruluşların pratik tavrıdır.

Sahte TKP'nin sıkıyönetime göstermelik ve başka nedenlere dayanan karşı çıkışını, Aydınlık-TİKP revizyonistleri kendi karşı-devrimci siyasetlerini örtmek ve proleter devrimci hareketi karalamak için kullanmaya çalıştılar. "TKP sıkıyönetime karşı, siz de karşısınız, o halde onun gösterdiği yoldan yürüyorsunuz" gibi sahte ve kargaların dahi güleceği bir demagoji ile hem sahte TKP'nin izlediği siyasi çizgiyi devrimci olarak göstermeye ve hem de kendi karşı-devrimci siyasetlerini gizlemeye, onu devrimci bir kılıf altında sunmaya çalıştılar. Aynı politikayı başka bir yönden de sahte TKP revizyonistleri uygulamaktadır - lar.

Onlar birbirini suçlayarak ve proleter devrimcilere saldırarak gerçeği gizleme çabasındadırlar.

Ama boşuna gayret.Sahte TKP revizyonistleri Aydınlık-TİKP revizyonistlerinin iddia ettikleri gibi,ne sıkıyönetime özünden ve devrimci anlamda karşı çıkmaktadır, ne de CHP reformizmine ve sıkıyönetime karşı "hücum" çağrıları yapmaktadır. Tam tersine,. onlar, tıpkı ikiz "düşman"kardeşleri Aydınlık-TİKP revizyonistleri gibi,aynı burjuva bakış açısı ile devleti ve faşist diktatörlüğün yeni bir saldırı aracı olan sıkıyönetimi sınıflarüstü bir olgu olarak değerlendirmekte , CHP hükümetini desteklediğini yüksek sesle ilan etmekte ve CHP reformistlerine, aynen TİKP revizyonistleri gibi, sıkıyönetimin iplerini elinde tutması için öğütler vermektedirler. Her iki revizyonist mihrak da CHP reformistlerine "cephe" çağrılarını yenilemekte ve bunun bugünkü koşullarda "aciliyeti"ni belirtmektedirler. Bu konuda onların tek farklılıkları "cephe"lerinin isimlerinin değişik olması ve Aydınlık-TİKP revizyonistlerinin "cephe"nin unsurlarını AP'ye ve MSP'ye kadar genişletmiş olmalarıdır.

Günlük Aydınlık gazetesinden ve haftalık Savaş Yolu dergisinden yapacağımız birkaç alıntı bu söylediklerimizi ortaya koymaya yetecektir de artacaktır bile. Bunun için onların bu konudaki görüşlerini bir bütün olarak topladığından dolayı, sadece Aydınlık gazetesinin 1 Şubat 1979 tarihli sayısında M. Nedim imzasıyla çıkan bir yazıyı ve Savaş Yolu dergisinin 8 Ocak 1979 tarihli 4. sayısındaki yazıları temel alacağız.

MARKSİZM VE DEVLET

1 Şubat 1979 tarihli Aydınlık gazetesinde M. Nedim imzasıyla yazılan ve "Halkın Kurtuluşu'nun Sıkıyönetim Tahlili, MHP'nin Hizmetinde" başlığını taşıyan yazının son bölümünde şöyle denilmektedir:

"... sıkıyönetim meselesi Marksizmle revizyonizmi ve 'sol' oportünizmi bir kez daha şiddetle çatıştırmış ve aralarındaki kalın çizgiyi bir kez daha berrak bir şekilde açığa çıkarmıştır."

Başka bir yönden olsa bile aynı tipteki tahliller sahte TKP'nin bol miktarda reklamını yapan ve onun çizgisini savunduğunu söyleyen Savaş Yolu dergisinin bugüne kadar çıkmış olan çeşitli sayılarında da yapılmaktadır.

Bu revizyonist mihrakların sözleriyle konuşursak, tam da onların söylediği gibi, "sıkıyönetim meselesi Marksizmle revizyonizm arasındaki kalın çizgiyi bir kez daha berrak bir şekilde ortaya koymuştur". Yalnız bir farkla ki, onlar burada Marksizmi değil, iddialarının tam aksine revizyonizmi temsil etmektedirler. "Sıkıyönetim meselesi" onların revizyonist bir siyasi hattın savunucuları ve izleyicileri olduğunu "bir kez daha berrak bir şekilde açığa çıkarmıştır."

Çünkü Marksizm ile revizyonizm arasındaki en önemli ayrımlardan biri devlet meselesinin ele alınışında düğümlenmektedir. Marksistler, egemen sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarlarını bir bütün içinde değerlendirir ve devleti ve onu oluşturan kurumları egemen sınıfların bir baskı aracı olarak ele alırken, her türden revizyonist, devleti sınıflarüstü bir olgu olarak görmektedirler. Bu tahlile uygun olarak Marksistler egemen sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarlarının ortadan kaldırılmasını ve mevcut devletin yıkılmasını savunurken ve bu politikanın ışığında kitleleri seferber ederken, her renkten revizyonist mevcut ekonomik ve siyasi yapının temel olarak devam etmesini savunmakta, sadece bazı küçük düzeltmeler yapılmasını istemektedirler.

Bu ayrım son derece önemlidir ve bugüne kadar Marksistlerle her renkten revizyonist arasındaki ayrımı ortaya koyan temel bir mihenk taşı olmuştur.

Bir siyasi hareketin kendi kendine Marksist payesi vermesi onun Marksist olduğunun ölçütü değildir. Marksist olabilmek için, her şeyden önce Marksizmin genel doğrularını savunmak, programında ve siyasal çizgisinde bunu somutlaması ve pratik sınıf mücadelesine bu programı ve siyasi çizgiyi uygulaması gerekir.Her şart altında sınıf mücadelesine önderlik ederek bu mücadeleyi siyasi iktidar hedefine yönlendirmesi ve sınıfsız toplum hedefini gerçekleştirmeye yönelik bir siyasi hat izlemesi gerekir.

Sahte TKP ve TİKP revizyonist mihraklarının böyle bir hatla, bugünkü komprador-feodal düzeni ve faşist diktatörlüğü yıkmakla uzaktan yakından hiçbir ilgileri var mıdır? Bunun böyle olmadığını pratik sınıf mücadelesinin her günkü deneyleri ve onların izledikleri siyasi çizgi her gün yeniden doğruluyor.

Sıkıyönetim ilanı ve

Dev.sa.6.sü.7'de

TARİHTEN BİR YAPRAK

"Güvenliği sağlamak için getirilen ve bütün Anayasal güvenceleri ortadan kaldıran yeni kanun (Takrir-i Sükun Kanunu-HK) kamuoyuna, sadece padişah yanlısı gericileri canevinden vurabilmek için getirilen bir silah olarak sunulmuş, fakat gene bu kanun komünistlerden kurtulmak için kullanılmıştır. Aslında tam bu sıralarda komünistlerin yayın organlarının son sayılarında Kürt isyanının amansızca bastırılmasından yana olmaları ve feodalizmin tasfiye edilmesinde Halk Partisini bütün güçleriyle destekleyeceklerini açıklamaları ilginçtir."

Yukarıdaki satırlar 1926 yılında Şefik Hüsnü tarafından kaleme alınmıştır ve Aydınlık Yayınları tarafından Komintern Organlarındaki Yazı ve Konuşmalar adlı kitabın 87. ve 88. sayfalarından aktarılmıştır.

Bilindiği gibi 1925-26 yılları , Kemalist burjuvazinin Kürt ulusu ve bütün emekçi halk kitleleri üzerindeki terörünün yoğunlaştığı, Kürt halkının kan ve vahşetle yok edilmeye çalışıldığı bir dönemdir. Kemalist burjuvazi, bu yıllarda sıkıyönetim, Takrir-i Sükun Kanunun vb. gibi baskı araçlarıyla iktidarını sağlaştırmakta ve giderek daha çok gericileştirmektedir.

İşte Şefik Hüsnü oportünistinin Takrir-i Sükun Kanununun "komünistlerden kurtulmak için kullanılmasını" hayretle karşıladığı dönem böyle bir dönemdir. Alıntıya dikkat edilirse, Şefik Hüsnü'nün eleştirisi sadece bu baskı tedbirlerinin "komünistlere" karşı kullanılması ile sınırlıdır, yoksa O'nun baskı tedbirlerine, Takrir-i Sükun Kanununa ve sıkıyönetime karşı herhangi bir itirazı yoktur, tersine bunları "Kürt isyanının amansızca bastırılması" için ve "feodalizmin tasfiye edilmesi" için "bütün gücüyle" desteklemektedir.

Hatta Şefik Hüsnü oportünisti "Arkadaş, kara kuvvet bizim de burjuvazinin de düşmanıdır. Biz her şey den evvel bu düşmanı yenmeliyiz","irticaa karşı halk hükümetledir" diyerek Kemalist burjuvazinin Kürt halkı üzerindeki azgın terörüne ve kıyımına alkış tutmaktadır.

Gene Şefik Hüsnü, aynı dönemde yazdığı bir başka yazıda şöyle diyordu:

"Türkiye'deki milli devrimci hareket, kuşkusuz ilerici bir etkendir. Bu etken, toplumu feodalizmin ve padişahlığın kalıntılarından temizleyerek, bizi proletarya devrimine yaklaştırmakta, emperyalizmi canevinden vurmaktadır. Bu nedenlerden dolayı onu destekliyoruz(age, sayfa: 49)

Bütün bu yıllar, yukarıda da belirtmeye çalıştığımız gibi, Kemalist burjuvazinin giderek daha çok gericileştiği, karşı-devrimin halk kitleleri üzerindeki ve Kürt halkı üzerindeki terörünün daha çok yoğunlaştığı ve Türkiye'de faşist diktatörlüğün adım adım kurulmaya başlandığı dönemdir. Şefik Hüsnü de bir "komünist" olarak Kemalist burjuvazinin bu politikasını ve bu yöndeki bütün uygulamalarını desteklemektedir.

Bütün bunları PARTİ BAYRAĞI daha önceden en detaylı bir biçimde ortaya koyarak eleştirmişti. Biz bunları yeniden hatırlatma gereğini duyduk. Çünkü, O'nun takipçisi olduğunu söyleyen revizyonistler (bunların başında TİKP geliyor) bugün, tıpkı onun 1925-26'larda izlediği politikayı izlemektedirler. Bugünkü revizyonistler de tıpkı Şefik Hüsnü gibi egemen sınıfların, sıkıyönetim de içinde olmak üzere,bütün baskı tedbirlerine "ilericilik", 'anti-faşistlik" sıfatları atfetmekte, işçi sınıfının ve emekçi halkın karşısında egemen sınıfların yanında onların bir parçası olarak yer almaktadırlar.

Bugün Şefik Hüsnü'nün "takipçisi" ve "mirasçısı" olduğunu söyleyenlerin, sıkıyönetimi desteklemelerinden, egemen sınıfların yeni baskı tedbirlerine alkış tutmalarından daha doğal ne olabilir ki?

Geçmişi oportünist olanın, geçmişin bütün oportünist günahlarına dört elle sarılanların bugünü Marksist olabilir mi?

Revizyonistler ve sıkıyönetimin "anayasallığı"

Egemen sınıflar sıkıyönetim silahı ile işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin kazanılmış haklarını ortadan kaldırmaya, buhranı bütün ekonomik ve siyasi sonuçları ile birlikte emekçi halk kitlelerinin sırtına yüklemeye, devrimci-demokratik kitle örgütlerinin kapısına kilit asmaya,devrimci yayın organlarını susturmaya ve işçi grevlerini yasaklayarak dikensiz gül bahçesi yaratmaya çalışmaktadırlar.

Emperyalistlerin ve egemen sınıfların sıkıyönetim silahına başvurmaktaki temel amaçları da budur zaten.

Sıkıyönetimin hangi sınıfların hangi sınıflara ve neye karşı bir silahı olduğu bugünkü pratik uygulama ile de en açık bir şekilde ortada olduğu halde ve bir ayı aşkın sıkıyönetim uygulaması bu gerçeği gözler önüne serdiği halde, her renkten revizyonist hâlâ sıkıyönetimi ya desteklemeye devam etmekte, ya da sıkıyönetim komutanlarını ve hükümeti "sıkıyönetimin ilan ediliş gerekçelerine" uygun bir politika izlemeye, yani "faşist odakların" üzerine yürümeye çağırmaktadır

Bu revizyonist mihraklardan Aydınlık-TİKP yeni revizyonistlerinin "kara yüzü" bugün gün gibi ortadadır ve onların karşı-devrimin yeni bir silahı olarak üstlendikleri görevler konusunda söylenecek fazla yeni bir şey yoktur aslında. Sıkıyönetim komutanlıklarının devrimci - demokratik kitle örgütlerinin kapatılması ve devrimci yayın organlarının ve diğer yayın organlarının yasaklanması ile ilgili bildirileri radyolardan okundukça, hiç şüphesiz onlar sevinçten nara atmakta ve komprador-feodal ve faşist diktatörlüğe karşı iman tazelemektedirler. "Anarşi" adını verdikleri devrimci-demokratik halk hareketinin bastırılması ve devrimci örgütlerin kapısına kilit vurulması için sıkıyönetim komutanlıklarına ve hükümete çağrılar çıkarmaktadırlar. Nitekim "Bora" dergisinin bazı sıkıyönetim illerine girişinin yasaklanması karşısında derginin sorumlu yazıişleri müdürü olan şahıs, Başbakana çektiği telgrafta, "bu kararın anarşiye karşı mücadeleyi zayıflatacağı inancında olduğunu" belirtmiştir. Ankara Sıkıyönetim Komutanlığınca'kazaen' göazaltına alınan Aydınlık gazetesi yazarı Doğan Yurdakul, bugün de sıkıyönetime ve "paşalara" yağ çekmeye devam etmektedir. Onlar bugün faşizmin ve sıkıyönetimin maşası durumuna öyle bir gelmişlerdir ki, dergilerini ve kişiliklerini dahi sıkıyönetim komutanlarının ellerine emanet etmişlerdir.

Bizim burada esas üzerinde durmak istediğimiz konu Aydınlık-TİKP yeni revizyonistlerinin iyice suyu çıkmış politikası değil, TİP revizyonistlerinin başından beri izledikleri karşı-devrimci politikadır.

Bilindiği gibi TİP revizyonistleri, tıpkı Aydınlık-TİKP revizyonistleri gibi, sıkıyönetim ilanının hemen ardından sıkıyönetim komutanlıklarına, orduya ve CHP hükümetine yaptıkları çağrıda, kendileri gibi revizyonist mihraklar hariç bütün solun dağıtılmasını istemişler, "sıkıyönetimin ilan ediliş gerekçelerine uygun" bir politika izlemesi gerektiğini belirtmişlerdi. Bugün de aynı şeyi söylemekte ve CHP hükümetinden yeni talepler de bulunmaktadırlar.

Türkiye İşçi Partisi Merkez Yönetim Kurulu 13-14 Ocak 1978 tarihlerinde yaptığı toplantıdan sonra yayınladığı bildiride şöyle demektedir:

"Sıkıyönetim bölgelerinde bugün bir sükunet vardır. Ne var ki bu geçicidir. Çünkü faşist odaklar sıkıyönetim bölgeleri içinde saldırılarını durdurarak mevzilerine çekilmişlerdir. (...) Faşist odaklar dağıtılmadan, faşist eylemciler ve yöneticiler cezalandırılmadan, faşist saldırı ve cinayetler durmayacaktır."

TİP revizyonistleri tıpkı Aydınlık-TİKP revizyonistleri gibi, sıkıyönetim komutanlıklarından "faşist odakların" dağıtılmasını" istemekte, sıkıyönetimi tarafsız olarak göstermeye çalışmaktadır.

Aynı şekilde 30 Ocak 1979 tarihli Yürüyüş dergisinin başyazısında şunlar yer almaktadır:

"Sıkıyönetimin yasal konumu, ilan ediliş gerekçesine bağlı olarak, faşist katliam ve terör eylemlerinin arkasındaki güç ve örgütleri ortaya çıkarmak, bu örgütleri dağıtmak ve sorumlularını cezalandırmaktır."

Bu ibarelerden de açık olarak görülebileceği gibi, TİP'li karşı-devrimciler sömürücü sınıfların egemenlik sistemini ve bunun unsurlarını birbirinden tamamen kopararak, faşizmi sadece MHP düzeyine indirgemekte ve devletin bürokratik ve militarist kurumlarını "tarafsız", "anti-faşist", "demokratik" olarak yutturmaya çalışmaktadır.

Onların bakış açıları ve politikaları bu olduğu içindir ki, "sıkıyönetimin anayasal bir uygulama olduğunu" savurmakta ve karşı çıkılmaması gerektiğini vaaz etmektedirler. Bu konuyla ilişkili olarak 30 Ocak 1979 tarihli Yürüyüş dergisinde şöyle denilmektedir:

"Sıkıyönetim, olağanüstü önlemlerin alındığı bir yönetim biçimidir. Ancak, buna karşın,bu olağanüstü önlemlerin ve sıkıyönetim uygulamalarının Anayasının koyduğu temel ilkelere uygun olması bir zorunluluktur. Sıkıyönetimin "Anayasallığı" her şeyden önce Anayasada öngürülen "demokratik devlet" ilkesine uygun olmasını zorunlu kılmaktadır."

(...)

"Sıkıyönetimin yasal varlığı ilan ediliş gerekçeleri ile sınırlanmıştır."

Bu alıntılardan da görüleceği gibi, TİP revizyonistlerinin komprador-feodal düzene, faşist diktatörlüğün varlığına ve onun sıkıyönetim vb. gibi baskı araçlarına bir itirazları yoktur, bir kurum olarak sıkıyönetime karşı değillerdir. Sıkıyönetimi "Anayasal bir uygulama", 'olağanüstü koşulların yönetim biçimi" olarak kabul etmekte ve savunmaktadırlar. Bu bakış açısı ve politika sadece TİP revizyonistlerine özgü değildir, bütün revizyonist karşı-devrimcilerin politikası ve temel çizgisidir. Sahte TKP ve TİKP gibi revizyonist mihraklar da aynı şeyi söylemektedirler. Bu revizyonist mihrakların en "ileri" olanları sadece ilan edilen sıkıyönetimi ya "zamansız", bulmaktadır, ya da "Sıkıyönetim Yasası'nın değiştirilerek 'demokratikleştirilmesini' istemektedirler.

MHP, AP vb. gibi faşist partilerin politikası da budur. Revizyonistler ile faşistler arasın-

Dev.sa.6.sü.1'de